

Фотодрама на Сътворението

Божията слава в небесата

„Началото на мъдростта е страх от Господа“. „Безумният рече в сърцето си, „Няма Бог.“ „Ден на ден казва слово и нощ на нощ изявява знание.“ „Небесата разказват славата Божия“ – Пс. 111:10; 14:1; 19:1,2

Оценяването на необятната Божия сила и това колко малки сме ние, трябва да ни подтиква към знание. Изучаването на „Сътворението“ е „Ключът към знанието“. Като използваме този Ключ, ние ще осъзнаем, че единствената стойностна амбиция е да се кооперираме с благотворителния дизайн на нашия Създател.

Планетите в нашата Система, сравнени със Слънцето, са нищожни. Представете си, че диаметърът на Слънцето е като на голяма бъчва: Юпитер би се сравнил с малък портокал, Земята и Венера- с грахови зърна, а Меркурий и Марс- с малинови семки.

Слънцето е около триста хиляди пъти по-голямо от нашата Земя. Влак със скорост тридесет мили за час би обиколил Земята за един месец, но триста и четиридесет години ще са необходими да се обиколи Слънцето със същия влак. Нашите дни и нощи са резултат от въртенето на Земята около оста си, докато завъртане около Слънцето определя изминаването на една година. Планетите, по-близо до Слънцето имат по- малки орбити и съответно, по- къси периоди за година, докато по-далечните имат по- дълги периоди за година. Една година на Меркурий би била равна на три наши месеца. Една година на Нептун, най- далечната планета, би се равнила на 164 земни години.

Слънцето е една от звездите, които са сто двадесет и пет милиона, според последните астрономически методи. Около тези твърдо стоящи звезди, без съмнение се въртят планети, както в нашата планетна система. Така погледнато, има хиляда милиона светове. И това не е границата. Ако застанем на най- далечната и най-мъждива звезда, без съмнение от нея ще се видят още много звезди. Ние сме потресени от величието на Вселената.

Зодиакалните знаци илюстрират различните секции на небесата, видими през различните сезони.

Първи Ден или епоха

Разказът на книгата Битие не казва нищо за образуването на самата земя. Там се казва:“ В началото земята *беше* неустроена и пуста“- безформена и празна. В нея нямало нито планини, нито долини, нито дървета, нито храсти, нито реки, нито океани, но земята *била*. Колко дълго преди това тя била създадена, не е казано. Разказът за Дните на Сътворението, даден в книгата „Битие“, се отнася не до *конструирането* на нашата планета, а до *подготвянето* ѝ за жилище на човека.

Съществуват различни теории за оформянето ѝ. Ние следваме тази, която най- близо се съгласува с Библията. Тя е наречена теория на Вилиан. Тя приема, че пръстените на Сатурн и поясите на Юпитер илюстрират развитието на Земята като планета.

Някога Земята била разтопено кълбо, както това се вижда от вулканичните скали от Азойския период: така наречен от учените, но неспоменат е Библията. Когато Земята била в разтопено състояние, водата и минералите ѝ били изхвърлени на голямо разстояние над нея в газообразно състояние. Когато последните изстинали и се оформили, образували на разстояние от земята големи пръстени.

Постепенно скоростта на движение на пръстените започнала да се различава от тази на земята, пропорционално на разстоянието им от центъра на гравитацията. Пръстените от вода и минерали, които постепенно достигнали земята, били поддържани на разстояние от нея от центробежната сила, която била особено силна на екватора. „Носенето“ на Святата енергия образувало светлина, която вероятно приличала на Северното сияние- но не била слънчева светлина. Слънцето не се появило преди Четвъртия ден.

„Да бъде светлина! И стана светлина.“ Така накратко е сумиран резултата на 7000 години, наречени Първи Ден. Не че Божието Слово не било достатъчно за някакво чудо, но защото Той предпочита да *осъществява* славните си намерения по естествен път.- Битие 1:3

Има учени, които твърдят, че около земята има още един пръстен от електричество, който при падането си, в разстояние на няколко години, ще унищожи ферментацията, микробите и паразитите, като ще помогне много на растителния и животинския свят.

Втори Ден или Епоха

Изразите „вечер и утро“ и „ден“ не трябва да се разбират буквално, че означават двадесет и четири часови дни, защото нито слънцето, нито луната, можели да се видят преди Четвъртия Ден. Земята била обвита в непроницаема тъмнина.

Думата „ден“ е приложима за всеки период от време или епоха, като например: „Денят на изкушението“ в пустинята- продължил четиридесет години. (Псалм 95:8) Отбележете пак, че ние четем за „деня на Христа“, очевидно имащ отношение към Хиладогодишния Ден, в който Месия ще бъде Цар на цялата земя. (Исая 2:11) В ежедневието си ние употребяваме думата „ден“ по същия начин, по който говорим за Цезарев ден, Наполеонов ден и т.н.

Ние следваме теорията, че всеки от седемте дни на Сътворението е бил период от седем хиляди години. Така седем пъти по седем хиляди се равнява на четиридесет и девет хиляди години ($7 \times 7000 = 49000$), които възвезятват великия Юбилей- епоха.

Когато обикалящите около земята пръстени от вода и минерали достигнали един след друг земята, те се разпростирали като голяма завеса, но не можели да паднат на земята, поради обкръжаващия ги въздух, за който в Писанията се говори като за „твърд“ (Цариградски превод; Православен) или „простор“ (Протестантски 1940)- атмосфера. Пръстените на Сатурн още не са паднали.

Бог направил атмосферата през Втория или Палеозойския Ден и разделил водите, които били над нея. (Битие 1:7) Силно минерализираните води над земята, поддържани от атмосферата и центробежните сили, се концентрирали постепенно на двата полюса, където по-късно се скъсали и достигнали земята- образувайки пласт след пласт минерализирана почва, утаена почва, почва, утаена от водата, която нахлула от двата полюса към екватора. (Битие 7:11,18)

Тези пръстени или пояси от вода и минерали, следвали един след друг като мощни потоци на земята- отделени един от друг, от може би хиляди години. Потопът по времето на Ной бил последен, състоящ се само от чиста вода, като по-тежките минерали достигнали земята първи. Затова минералите се намират обикновено под няколко пласта почва.

Трети ден или Епоха

„И рече Бог, да се събере водата, която е под небето в едно място и да се яви сушата; и стана така. И нарече Бог сушата земя и събирането на водата нарече море. И стана вечер, и стана утро, Ден Третий.“

Прекрасната простота на това твърдение може да ни подведе да мислим, че събирането на океаните и издигането на планините станало по магически начин. Въпреки че всички божествени дейности са велики и прекрасни, те обикновено са осъществени посредством разумен метод, наречен „естествен път“. И „естественият път“ трябва да е направен от Бога на естеството.

Според пръстеновата космогонична теория, няколко пръстена са паднали върху земята през Третият Ден- епоха. Това, според Божественото намерение, увеличило толкова налягането върху земната кора, че причинило нейното нагъване и свиване. Хлътванията станали дъно на океани, а възвишенията- планински вериги. Така било завършено делото на Третият Ден. Водата се събрала в морета и океани, а сушата се издигнала и започнала да се отцежда, подготвяйки се за растителността. Отцеждането трябва да е продължило твърде дълго време. –Битие 1:9,10

Не трябва да предполагаме, че всички континенти, които познаваме днес, са се издигнали през Третият Ден- епоха. По всяка вероятност, американският континент бил издигнат много по-късно от Европа, Азия и Африка. Земетръсните смущения по наше време променили повърхността на сушата. Те ни дават разумна концепция за това как божествената заповед била изпълнена на Третия ден, приготвяйки земята за растителността.

В съответствие с това четем: „И рече Бог: „Да произрасти земята крехка трева, трева семеносна и плодоносно дърво, което да ражда плод.“ Така да се каже, вегетацията започнала на Третия Ден или ерата Карбон, но този ден не достигнал съвършенството си, преди проникне светлината на слънцето. Има треви и друга растителност, която се развива по-добре на сянка или затъмнени места.

Четвърти Ден или Епоха

„И направи Бог двете големи светила: по-голямото светило, за да владее деня, а по-малкото светило, за да владее нощта.“

Не е необходимо да се предполага, че слънцето и луната са били създадени след нашата земя. Вместо това, има много по-разумен начин за разглеждане на този въпрос. Слънцето, луната и звездите са били създадени много отдавна, но светлината им, никога преди това, не достигала земята, поради непроницаемата завеса, която я покривала.

Появяването на слънцето и луната на Четвъртия Ден сочи, че по онова време се скъсал друг пръстен и излял голямата си маса вода и минерали върху земята. Между планините били проправени огромни долини.

Силно наситената с въглерод атмосфера била подходяща за развитие на растителността.

Предполагало се, че земята все още имала сравнително не малко топлина в кората си, поради което океаните били топли и силно карбонизирани, а въздухът- свръх наситен с въглерод, за да не може да съществуват дишащите животни. Но пък тези условия били изключително благоприятни за огромния растеж на растителността.

Тази гигантска растителност преминала в състоянието на торфени находища днес. Зараждащите се въглени находища в следствие попаднали под голямо налягане, тъй като един след друг падали пръстени под формата на потоци, погребвайки растителността под тинести утайки. Каменовъглените пластове са резултат от това.

Не трябва да допускаме, че слънцето и луната светели тогава на земята, както сега. Те обаче се различавали дори през плътната обвивка от мъгла на наситената с въглерод атмосфера. Влиянието на слънцето и луната били необходими за подготвяне на условия за по- висши форми на растителен и животински живот.

С основание можем да поставим ударение в този текст на думата управлява, както и направи. Бог причинил слънцето да управлява деня, а луната да управлява нощта. Освен това се твърди, че символично луната представя управлението на Закона на Завета, а слънцето- управлението на Новия Завет.

Пети Ден или Епоха

Съдържащият се във водата и атмосферата въглерод бил абсорбиран от черупкови организми в морето, което довело до образуването на пластове варовик и до буйна растителност, която образувала каменовъглените пластове. Земната атмосфера започнала да се очистива достатъчно, за да позволи появата на дишащи животни, Затова в този период се развили амфибийния животински свят като крокодила и други животни, които могат да

живеят както на сушата, така и във водата. Птиците принадлежат на този период, а в последната му част се появил големия мамут и ленивец.

Конфликтът между еволюцията и Библията бил много остър, появило се ненужно търкане.

Библията има претенции относно човека като специално и пряко творение на Бог. Твърдението от Битие по отношение на по-нисшите организми, по-скоро обслужва линията на специализираната еволюция. Бог казал: „Да произведе водата изобилно множества одушевени влечуги, и птици да хвърчат над земята по небесния простор.“ (Битие 1:20,21). Това напълно се съгласува с научните открития, че началото на живота започнало от водата, по-късно продължило с птиците, а още по-късно – със сухоземните животни.

Дарвиновата теория разочаровала онези, които я погълнали без подходящо демонстриране на истинността ѝ. (1 Тимотей 6:20) Неотдавнашни доказателства сочат, че всяко смесване на родове и видове, даже отчасти успешни, водят до връщане към първоначалните стандарти в рамките на трето или четвърто поколение растения, цветя, плодове и животни.

Точната мисъл изглежда е, че под Божествения надзор различните видове създания са били доведени до състояние на развитие и фиксиране на видовете, които не могат след това да бъдат променени. Няма никакво обяснение за еволюцията на човека от някое по-нисше творение; но тъкмо обратното. Библията дава просто основание за вяра: „За да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено приготвен за всяко добро дело.“ – 2 Тимотей 3:1

Шести Ден или Епоха

Когато наситената с въглерод атмосфера станала по-чиста, растителността станала по-малко буйна. Животните се изменили съответно също. Тежкостните мамут и ленивец отстъпили място на различни малокостни видове животни, които се срещат днес.

Специалният случай със сътворението на човека показва огромното му превъзходство над нисшите животни. Първият човек Адам бил образ на Създателя си, най-висшия образ на плътско или животинско същество. Образът на Създателя му се състоял в морално и интелектуално подобие. Трудно е да се съди от състоянието на човека понастоящем за всичко, което се има в предвид под думата Божий образ, защото нямаме образец на съвършено човешко същество за сравнение. „Всички съгрешиха и отпаднаха от Божията слава“, в която Адам бил създаден. (Псалм 8:5) Грях и смърт са царували и богоподобие то било загубено. Всички се нуждаят от Възстановяване.

В края на Шестия Ден или приблизително четиридесет и две хиляди години от времето, когато започнало уреждането на земята, Бог създал човека.

От тази гледна точка, Божий образ ще означава, че човешкото същество е в свършена хармония с Безкрайното същество, същество, в което не ще има несправедливост. Простъпката на Адам не била от незнание, нито от чисто своеволие. Тя била резултат от изкушение, което акцентувало върху ограниченото му знание. Отговорността се дължала на знанието, което притежавал. Той знаел, че не се е покорил на Бога.

Когато мислим за човека в образ на Бога, инстинктивно поглеждаме назад към „Човека Христос Исус“, „свят, безвреден, неопетнен и отделен от грешниците“ и подобен на първия Адам, чието наказание дошъл да вземе на себе си.- 1 Коринтяни 15:22

„ Да владее като нас“. Владението на Адам върху по-нисшия живот било подобно на Божието владение над Вселената. Въпреки че са в Божий образ, ангелите нямат богоподобно владение върху творенията от по-нисш разряд. Владението на човека, отхвърлено от греха, ще бъде възстановено чрез Царството на Месия.” - Деяния 3:19-21

Седми Ден или Епоха

В това изложение ние следваме линия на мислене, която, изглежда, се приема от все повече и повече изучаващи Библията. Понастоящем ние живеем в Седмата създателска епоха или Ден, който започнал там, където завършил Шестият Ден, след като Бог създал Адам по свой образ и подобие.- Битие 1:26,27.

Бог си *починал* от своята работа- от сътворяването. Той предузнал позволяването на Греха и ужасните му последици върху човечеството. Той предварително видял стъпките, които щял да предприеме в предвиждането на Изкупител за човешката раса, в края на краищата и че Изкупителя ще събере едно малко общество от вярващи, наречени фигуративно Невяста на Христа. На този Изкупител и неговата невяста Бог възнамерявал да даде владението и контрола над земята. Бог възнамерявал Месианското Царство на правда да въздигне евентуално желаещите и покорните от условията на грях и смърт.

Бог си *починал* от работата по създаването в това, че не приложил активно силата си да унищожи греха и въздигне човечеството. Бог оставил тези неща в ръцете на Изкупителя Исус, за да бъдат осъществени чрез неговата жертва за грехове и славното му царуване за освобождаване на човечеството от греха и смъртта.Църквата- *новото* Божие създание в този *почивен* период е небесно, не земно. – 2 Коринтяни 5:17; Евреи 3:1; 4:1-4

Твърди се, че според библейската хронология, вече са минали шест хиляди години от сътворението на Адам. Ако това е така, Хилядогодишното Царуване на Месия, с което ще завърши Великият Седми Ден, е близо.

Според тази прекрасна теория, делото на Месия през Хилядогодишното Му царуване, ще започне скоро и ще завърши Сътворението. Човешката раса не само ще бъде доведена до свършенство, но инцидентно, човекът ще притежава необходимия опит във връзка с доброто и злото. Междувременно, Земята също постепенно ще достигне свършенство –

раят ще бъде възстановен по цялата земя. Както човешкото съвършенство, така и съвършенството на земята, били представени в Едем, когато Адам бил в образа на своя творец- Царят.

Майка Ева – сътворена

Докато сътворяването на Адам станало на края на Шестия Ден, сътворяването на майка Ева е посочено , че се е случило в началото на Седмия Ден. Както обаче видяхме, първата двойка била създадена приблизително в началото на Седмия Ден или епоха, който сега е почти завършен. Майка Ева била просто част от Адам- отделена от него за определена цел- за размножаване на човешкия род. Първоначално Адам притежавал в себе си мъжките и женските качества, които в последствие били разделени между него и жена му, когато тя била взета от неговата страна.- Битие 2:21-23; 1 Кор. 11:8

За известно време Адам бил сам в Едем, но не намерил другар със сходен характер между животните и птиците. Майка Ева била негов другар, кост от костта му и плът от плътта му. Различните им качества и разположение ги направили по- общителни един към друг, защото всеки намирал в другия желаното от него допълнение. Те двамата били едно. Нито един от тях не бил завършен без другия. Женските качества на Адамовото съвършенство той притежавал чрез майка Ева.

Адам, който бил баща на човешкия род, не успял да им даде живот. Исус щял да стане втори баща, втори Адам, чрез който може да се достигне вечен живот. - 1 Кор. 15:21

Ева била свързана с Адам в греха и непокорството, което им донесло наказание.

Така избраната църква, невестата на Христа, когато бъде завършена и прославена, ще бъде негова сънаследница в Царството му, негов съдружник във „възстановяването“ на света през Месианското му царуване.- Рим. 8:17; Матей 19:28

Било изказано друго предположение: Исус казал, че онези, които достигнат до възкресението нито ще се женят, нито ще се омъжват. Както Адам първоначално притежавал мъжките и женските качества на характера си, така човечеството, когато бъде възстановено по Божия образ и подобие, ще достигне отново до индивидуално съвършенство. Тогава не ще има повече полови различия , защото земята ще бъде изпълнена с подходящо население.- Лука 20:35,36

Майка Ева- измамена

Новият Завет съдържа разказа на книгата Битие и измамването на майка Ева като участието на татко Адам в непокорството е било под нейно влияние. Св. Павел обяснява, че Адам не е бил измамен и затова имал по- голяма отговорност. Навсякъде Писанията

казват, че чрез непокорството на Адам осъждането преминало към цялата човешка раса. Той бил отговорната единица. „Затова, както чрез един човек грехът влезе в света, и чрез греха смъртта, и по тоя начин смъртта мина във всичките човеци, понеже всички съгрешиха“ - Рим. 5:12

Библейският разказ ни обяснява за жаждата за знание на майка Ева и затова, че Сатана се възползвал от това, за да я склони към непокорност. Не е необходимо да правим предположение, че змията говорила гласно, а по-скоро както казваме:“ Действията говорят по-силно от думите.“ Вероятно змията говорила по този начин.

Бог упълномощил първите ни родители да ядат свободно от всички плодове в рая, освен от вида, наречен „дърво на познаване на добро и зло“. То им било забранено за известно време, като изпитание за верността им. Те били предупредени, че яденето на плодове от това дърво, ще им донесе проклятие- смъртна присъда. Змията яла от различни плодове и изглежда харесвала забранения плод. Наблюденията доказали, че плода не убил змията и извода, направен от майка Ева бил, че Бог забранил ползването на много добро дърво в Едем. Тя заключила, че Бог имал себелюбиви мотиви за забраната да се ползва този плод, защото се страхувал създанията Му да не станат по-мъдри от Него.

Майка Ева не споменала на съпруга си за тези си подозрения. Тя яла, придобивайки знанието, което Бог им отказал и след това помогнала на Адам да направи същото.- Битие 3:6.

Адам осъзнал сериозността на Евино непокорство. Той си спомнил за дългите дни на самота, преди да има нейната дружба. Сега той пак щял да бъде самотен. В отчаянието си, Адам решил да се присъедини към Ева в греха и наказанието му. Адамовата смърт била бавно самоубийство! Умирането му продължило 930 години.

Изгонване от Едем

Божие Слово трябва да устои, независимо дали е обещало вечен живот или осъждане на смърт. В него няма колебание, нито сянка от изменение. Проклятието- смъртна присъда, предсказана от Бога, не била изпълнена незабавно. Адам не бил поразен от гръм и оставен безжизнен. Още от самото начало Бог знаел всичко и планирал изкуплението на Адам, Ева и децата им. За тях дошъл Исус и „умрял, праведният за несправедните“. Като резултат от това, в края на краищата, проклятието на смъртта ще бъде вдигнато. „Не ще има вече проклятие“- нито смърт, нито плач, нито мъка.- Откр. 22:3, 21:4,5

На всички ни се е казвало и мнозина от нас вярвали напълно, че наказанието на татко Адам за непокорството му, било вечно мъчение, в което трябва да участва цялото му потомство, с изключение на малцината му светии, избраните. Казано ни бе, че това е учение на Библията и ние го приехме, без доказателство.- 1 Солунци 5:21

Сега Християните изучават Библията по-внимателно. Те открили, че проклятието или наказанието за грях е напълно различно. „Наказанието за греха е смърт.“(Рим. 6:23). „Душата, която е съгрешила, ще умре.“Това наказание за смърт останало върху Адам и семейството му шест хиляди години. То донесло скръб, плач, мъка и попарило живота ни-умствено, морално и физически- Рим. 5:12

Тази била присъдата, произнесена против татко Адам, според разказа в книгата Битие, а така също и според Новия Завет. „Проклетата да е земята поради тебе, със скръб ще ядеш плодовете ѝ през всичките дни на живота си. Тръни и бодили ще ти произрастват и ти ще ядеш на полето тревата. С пот на лицето си ще ядеш хляба си, доде се върнеш в земята, от която си взет, понеже пръст си и в пръст ще се върнеш.“(Битие 3:17-19). От това проклятие ни изкупи Исус, като умря, праведният за неправедните. От това смъртно наказание ни освободи Месия, като възкръсна от мъртвите. „ Понеже както чрез човека смъртта дойде, така и чрез човека възкресението от мъртвите.“- 1 Кор. 15:21

Гордост- Ревност- Гняв- Убийство

В Едем на Адам и Ева не им се родили деца. Те работили известно време с пот на чело, преди да се появи първородния им син. Без съмнение, той бил белязан още при рождението си с ревност и лоши наклонности. Тежкия труд водел до раздразнителност тези, които познавали по-щастливият си жребий в Едем. Намирането на грешки един на друг, негодуването против Създателя, неудовлетвореността от жребия , вероятно белязали израстването на Каин, техният потомък. Оттогава насетне света се намирал под „царството на греха и смъртта“.

Родили им се дъщери, а по-късно друг син- Авел, който имал твърде различни наклонности в сравнение с първородния им син. Живненият опит, може би, смекчил сърцата им. Те си спомнили един намек за надежда, свързана с присъдата им, а именно, че Семето на жената ще смаже главата на змията. Характерът на Авел сочи, че той имал смирено сърце и искал да служи на Бога. Ако родителите разбрали до каква степен психическото състояние вреди на потомството им, те биха положили усилие да осигурят благоприятни вродени черти на децата си.

Изминали години. Каин и Авел били вдъхновени от обещанието за семето на жената и надеждата за възвръщането към божията милост. Те се обърнали към Бога с жертви, за да получат благословение. Животинската жертва на Авел била приета, защото изобразявала необходимостта от смърт на Исус, като основа за прощаването на грях. Отхвърлянето на Каиновата жертва от Бога учи, че без проливане на кръв не може да има опрощаване на греховете. Каин би трябвало да осигури животно за приемлива жертва в подчинение на Божията воля. Вместо това, той позволил гнева, омразата, ненавистта и съперничеството да избухнат в сърцето му и станал убиец.- Битие 4:5-8

Св. Павел казва, че кръвта на Авел викала към Бога за справедливост към Каин, но Исусовата кръв викала към Бога за милост към грешника. Всяка несправедливост вика към

Бога за справедливост. С особен завет Исус и избраната му Църква полагат живота си в жертва за Адам и потомството му. (Рим. 12:1) Когато „по-добрите жертви“ завършат, ще последва Възстановяването.

Първият Мъченик - Авел

Думата „мъченик“ означава свидетел и на практика е била използвана към онези, които свидетелстват вярно за Божията цел с цената на страдание и смърт. Авел се отличавал с това, че бил първия Божий мъченик. Твърде забележително е, че почти всички мъченици пострадали от ръцете на „братя“. Така Исус и апостолите били преследвани главно от братя- юдеи, участници в същото благословение , надежда и обещание. (Йоан 16:2,3) Колко странно, че е било така!

По същият начин през този Евангелски век, християните са страдали мъченически от ръцете на християни. Това било предсказано от Писанията по следния начин: „Братята ви, които ви намразиха казаха: Да бъде благословен Господ, но той ще ви яви радост, а те ще се посрамят.“ Пропорционално на верността си, всеки мъченик, в края на краищата, ще получи вечен живот, докато всички преследвачи ще се посрамят.

Царуването на греха и смъртта продължило около четири хиляди години, преди Бог да изпрати Сина си на света, за да стане негов Изкупител и Освободител. Изкупителят ще го освободи от греха и смъртта, но Той не ще направи това, ако не плати със своята смърт за смъртната присъда върху човечеството- Праведния за несправедните. През тези четири хиляди години, от време на време, били давани неясни обещания, но изпълнението им не започнало преди появяването на Исус. Дори тези неясни обещания били ограничени само до юдейския народ. Външните народи, езичници, не получили обещание за сближаване с Бога. Те били осъдени грешници и не им била дадена никаква надежда. Както казва свети Павел, те били без надежда.- „Отчуждени от гражданство израелево и странни за заветите на обещанието, без да имате надежда и без Бог бяхте на света.“- Ефесяни 2:12

В продължение на шест хиляди години, според св. Павел, царували греха и смъртта. Християните още се молят за благословения Ден на Месия, и връзването на Сатана. Тогава благословения ще заменят греха, скръбта и смъртта. – Откр. 21:4

Започват страдания и смърт

Изглежда първата смърт в адамовото семейство хвърлила голяма сянка. Надеждата, центрирана в божественото обещание, че семето на жената ще смаже главата на змията, временно угаснала. Малко след това бил роден Сит. Името му сочи, че родителите му се надявали, че той ще бъде човека, обещан от Бога, като не видели, че обещаният е Месия, който щял да дойде много след това и чието дело светът ще очаква.

Въпреки че говорим за това като за първа смърт, не трябва да забравяме, че от божествена гледна точка Адам и расата му били вече мъртви в това, че никой не можел да възстанови вечен живот, освен делото на Изкупителя и Изкуплението за грях.

Понастоящем населението на света (1914 г.) се състои от един милиард и шестстотин хиляди, от които деветдесет хиляди умират всеки ден.

Без съмнение, цяло щастие е за нашата паднала раса, че не можем да схванем дълбоко скърбите и трудностите на другите. Всеки индивид, всяко семейство има участие в скръбта, колкото може да понесе. Наистина поетът, който разбирал глупостта на несдържаната скръб, изпял:

„Иди и погребни скръбта,
Светът участва в нея,
Иди и погребни я дълбоко
Иди и скрий я грижливо“

Надежда, радост и мир идват до нас чрез Божието обещание, че идва време, когато не ще има вече скръб или смърт, грях и болка. Месианското Царство ще победи Греха и Смъртта и ще направи божията воля да се върши на земята, така, както се върши на небето сега.- Матей 6:9,10

Нашият опит с Греха и наказанието му ще ни направи състрадателни. Ние не ще предприемем нищо, за да увеличим скръбта на другите, но всичко за облекчаването ѝ. Исусовите думи засягат тази струна на състрадание:“ Елате при Мене всички вие отрудени и обременени и аз ще ви облекча.“ За обремененото сърце няма почивка, освен в единение с Христа.

Божии Синове и Човешки Дъщери

Дълго преди създаването на човека били създадени ангелите и все пак, грехът не бил известен преди Адам. Според Библията, грехът започнал в Едемската градина. Един ангел с много висок чин- Луцифер, таял в сърцето си амбициозни проекти. Ако някога му се представела възможност, той щял да покаже на Бога и ангелите великите си намерения. Мисълта му е изразена от пророка:“ Ще възвиша предстола си над Божиите звезди (ангели). Ще бъде подобен Вишнему“- Император. Когато Луцифер видял първата човешка двойка, той бил изкушен да опита. Те били нов вид създания с морален Божий образ. Те имали сили да се размножават, което никой ангел не притежавал. Потомството им, изпълвайки земята, щяло да бъде подчинено на него. Чрез тях той щял да осъществи амбициозните си планове. Така Луцифер станал Сатана- Божий противник- Исаия 14:12-14

Всички свети ангели били смутени. Негов бил първият бунт против законите на Всемогъщия. Не последвало наказание и ангелите се запитали дали Бог можел да наложи законите си. Изтъркаляли се столетия, човешкото семейство растяло. Божието наказание, „умирайки, ще умреш, постепенно влязло в сила. Сатана разбрал, че царството му, съставено от умиращи поданици щяло да представлява някога жалко зрелище. Той съставил план да надхитри Бога и развие един нов ред на нещата- хибридни човешки същества, подсилени с по- висока жизненост.

Ангелите притежавали дадена им от Бога сила за материализиране. Те можели да се явяват в тела, наподобяващи човешките. Библията потвърждава това (Битие 18). На ангелите било позволено да се сношат с падналата човешка раса, за да докажат дали биха могли да върнат човечеството обратно към Бога- Евреи 2:5

Текстът в Битие 6:2-5- „Синовете Божи, като гледаха дъщерите човешки, че бяха красиви, взеха си жени от всички, що избраха.“ Така ангелите станали бащи на нова раса, различна от Адамовата. Текстът гласи, че те били гиганти, физически и интелектуално- „прочути мъже“, които изпълнили земята с насилие.

Докато се подготвял ковчега

Вероятно нелоялното поведение на ангелите продължило векове наред, без никаква външна проява от Божия страна за възпирането им. Така всички свети ангели били изпитани и онези, които поискали станали, „непокорни, когато Божието дълготърпение ги чакаше в Ноевите дни“- 1 Петър 3:20

Ноевото семейство било единственото изключение. Твърдението „Ной беше човек праведен- съвършен между съвременниците си“ ни дава да се разбере, че малцина или никой друг не е бил със съвършен произход- от чист Адамов корен. (Битие 6:9) Ето защо ноевото семейство включвало всички неосквернени – само осем души. По божествената заповед те построили ковчега и така свидетелствали по света божественото намерение по отношение на потопа.

Ноевата вест относно Божия съд чрез Потоп изглеждала смешна. До Потопа на земята не падал дъжд. Последният от големите „пръстени“, които тогава наводнили земята, бил от чиста вода. В продължение на векове, той бил разпрострян над атмосферата. Цялата земя била една огромна оранжерия. Тогава практически нямало сезони, нито бури, защото голямата водна завеса я пазела в състояние на постоянно лято. За този период четем: „Защото не беше дал Господ Бог дъжд по земята.(Битие 2:5) Проповедникът на правдата Ной бил подигран и на него гледали като на глупак, поради верността му към Божието слово, също както и други Божии хора в различни времена били подигравани от онези, които нямали вяра и все още са осмивани.

Най-сетне Потопа настъпил: “Разпукаха се всички извори на голямата бездна (завеса)“ Разпукването на завесата свалило милиони тонове вода от двата полюса, образувайки две

огромни приливни вълни, които покрили земята на голяма дълбочина, като задълбали океанските легла и издигнали допълнителни планини.

Преполога се, че люлката на света била в Армения. Геологията ни казва, че земята от тази област била някога твърде установен басейн, както това се вижда от тежките наносни утайки. В тази област плувал ковчега и с божествена протекция спрял на пл. Арарат, като приземил ценния си товар за старта на новия свят.

Нифилимите- унищожени

Разказът за падението на ангелите от положението си на Божии синове в такова на демони ни помага да разберем защо Бог запоявал Потопа да измие човешката раса от лицето на земята, освен Ной и семейството му. Ние разбираме, че Бог от самото начало възнамерявал да работи само с Адам и семейството му. Гигантите, синовете на падналите ангели (нефилимите) изпаднали в противоречие с Божията воля и затова, съответно, не било осигурено нищо за тях. Те нямат право на живот, нито ще имат възкресение. От друга страна, цялото Адамово потомство, изкупено от Исусовата смърт, трябва да бъде върнато от смъртта с пълна възможност за вечен живот.

След Потопа ангелите-демони се дематериализирали и възвърнали духовното си състояние. Св. Петър и Св. Юда откриват наказанието, което им било наложено: “И ангелите, които не опазиха своето достойнство, но напуснаха собственото си жилище (духовно състояние)- Той ги държи под мрак, във вечни връзки (ограничения) за съда на Великия Ден.”- 2 Петър 2:4, Юда 6

Свободите на падналите ангели-демони били ограничени. Те не можели да мамят на светлина- да се материализират, както преди. Но забележете, че ограничението се отнася „за съда на Великия Ден“, който ще дойде. Тогава на падналите ангели ще бъде *разрешено* да се материализират и да се превърнат в могъщи фактори на битката. Други писания сочат, че падналите ангели ще имат много работа във „времето на голямата скръб“, с което ще се приключи този век и с което ще се въведе Месианското Царство.

Падналите ангели били хвърлени в *тартарос*- нашата земна атмосфера. Сатана, ангел херувим с висш ранг, е наречен Принц на демоните. Те не са в никакво отдалечено място, където поддържат огъня, но стоят колкото е възможно по- близо до човека. Тъй като не им е позволено да се материализират, те търсят възможност да обземат, да демонизират чрез ясновидство и гледачество . Човечеството с основание би се възмутило, ако му беше известно истинския им характер. Ето защо те персонифицират мъртвите чрез духове-медиуми.

Краят на века

Изразът „Краят на света“ се среща често в Писанията. Св. Петър ни казва, че светът завършил с Потопа. Не земята е тази, която завършила тогава. Просто редът или тогавашните условия на нещата, които преобладавали преди Потопа, се прекратили тогава. Един нов свят, един нов ред на нещата се прекратили тогава. Един нов свят, един нов ред бил въведен там. Това стриктно се съгласува с един правилен превод от гръцки. За нещастие, общоприетия превод измамил мнозина. Би било по- правилно да четем „край на века“, а не „край на света“.

Вековете могат да завършват и да бъдат последвани от други векове, но Библията заявява, че „земята во веки пребъдва“, че „ Бог я създаде не напразно, но я създаде да се населява.“ Тя никога не е била напълно годна за живеене, нито някога е била населена, в истинския смисъл на тази дума. Делото на Месианското Царство ще има за цел да направи Божието подножие славно и подходящо за онези, които ще бъдат възстановени в милостта му. Неговата по-нататъшна работа ще бъде да въздигне човека и възстанови всичко, което било загубено в Едем и изкупено на Голгота. Той ще унищожи само *непоправимите*.

В новият ред на нещата, започнат от Ной и семейството му, Бог позволил на човечеството да върви по свой път да работи за осъществяване на собствените си проекти, без Божествена намеса, освен в изключителни случаи. Той позволил на света да получи уроци, докато самият той изпълнявал собствения си велик план, в центъра на който е Изкуплението, а Месианското Царство е периферията за възстановяването на човечеството от падналото му състояние.- Римляни 5:12-14

Развитието на Божествения План изглежда дълго от човешка гледна точка, но не е така от Божествена, защото четем:“ Хиляда години в твоите очи са като вчерашния ден“ и „ Един ден за Бога е като хиляда години.“ През шест от тези хилядогодишни дни, в които той си почива или прекратява намесата си в работите на света, Бог позволил да царува злото, но намеренията му ще бъдат завършени чрез Месия- Изкупителя, който ще възстанови всеки, който желае да е покорен във всичко, което Адам изгубил.- Деяния 3:19-22

Обетът на Дъгата

Когато Ной и семейството му излезнали от ковчега, изразили признателността си към Бога, като му принесли жертва, а Бог дал дъгата като знак, че никога вече не ще унищожи човечеството с потоп от вода. Никога преди това дъгата не била виждана, поради причина, обяснена в Библията; преди това никога не бил паднал дъжд. Освен това слънчевите лъчи не падали направо на земята, а през завеса, като ефектът бил същия като на този в оранжерия.

С премахване на завесата настъпили много промени - дъждове, потоци, суши, гръмотевични бури, урагани, изключителна горещина и студ. Тези неща не били възможни

под завесата. Във връзка с това е описано опиването на Ной. Гроздовият сок преди не ферментирал. Ето защо Ной не знаел за опиващия му ефект.

С премахването на завесата, с разпукването на водната обвивка, в тропиците настъпили изключителни горещини, а в полярните райони- изключителен студ, преди океанските течения да променят климата.

Промяната трябва да е настъпила внезапно. Като за това има доказателства - в северен Сибир била намерена антилопа, скована от леда. В стомаха си тя имала зелена трева, което доказва, че смъртта е настъпила внезапно, докато се хранела. По същият начин бил намерен мастодонт, погребан в леда с храна между зъбите. По такъв начин е демонстрирано, че полюсите били някога с еднаква температура като на екватора и като в миг настъпила такава промяна, която би могла да настъпи само с разкъсването на завесата. Големите ледници и тежкия лед на арктическите райони, образувани внезапно, съществували в продължение на векове. Не всичката вода се превърнала в лед, но както ясно установили учените, като приливна вълна тя пренесла големи ледници и камъни през североамериканския континент и североизточна Европа. Те преминали през хълмовете с такава сила, че оставили белега си завинаги. Оттогава екваториалното течение Гълфстрийм и Японското течение размазали голяма част от полярния лед.

Полубоговете на Гърция и Египет

Дълго време учените се чудели какво би могло да послужи за основа на гръцката митология. Сега, обръщайки внимание на сигурното Божие слово намираме, че ангелите, които се материализирали преди Потопа, били боговете на митологията, докато потомците им- гигантите, великаните, били полубогове. Това предположение може да сложи началото на потоп от размишления в умовете на мислещите.

Египтолозите били изумени от откритията в гробниците на фараоните,. В някои от тях били открити исторически плочи, връщайки прадедите на фараоните почти до сътворението на първия фараон- Адам. Но тези плочи сочат много повече поколения, отколкото описаните в Библията, така че египтолозите загубили вяра в разказа на книгата Битие. Те станали висши критици, пренебрегнали библейския запис и прикрепили вярата си към египетските плочи. Те обаче признават, че плочите варират и повече или по- малко си противоречат. Приема се, че най-точна е плочата АБИДОС, открита в гробницата на Сети I- вероятно фараона, който направил Йосиф пръв министър и за когото се предполага, че умрял 120 години преди да се роди Мойсей.

Главният недостатък на тази плоча е в това, че не е толкова дълга, както другите. Независимо от това, Сет I съхранил тази плоча за нас с голяма грижовност. Той направил шахта, дълбока шестдесет стъпки в солидна скала. На равнището на замъка му, изсекли каменна стълба, на която била изобразена ПЛОЧАТА АБИДОС. Едно точно нейно копие се намира в Британския музей. Трудно и сравнително скъпо, успяхме да осигурим копие

от нея, което представяме тук. Нашата цел е да покажем, че този най-добър египетски запис съответства напълно с разказа от кн. Битие.

Този списък от Фараони е по-къс от другите, защото в него липсват имената на богове и полубогове. Той е най-точният египетски списък на чисто човешката линия на управници назад до Адам. Освен това, тези липси се случват на най-подходящото място- по времето на Потопа.

Адам (Мена) бил Фараон I

Плочата Абидос се съгласува напълно с кн. Битие и често се потвърждава от гръцките и египетските историци Херодот и Мането. Тя сочи Адам като първият фараон, а Ной-двадесетия, докато междинните осемнадесет съответстват на кн. Битие със забележителна точност. Жена на Мена била Шеш- Еврейски, Иша- жена. Нейният първи син бил Фараон II- Гръцки, *Тетакхент*- виновният; Еврейски *Канигхи*; Латински, *Амос*; английски и български *Каин*. Плочата представя Авел като непротивящият се.

Плочата Абидос сочи същият ред, както Мойсей (Битие 4:6), като дава първо линията на Каин до Ювал, който бил Какан. Очевидно по това време боговете и полубоговете започнали да изпълват земята с насилие. Списъкът на Сети не дава имената им. Всички полубогове били унищожени в Потопа. Следващ по ред с царска титла е Ной. Но тъй като той не бил от семейството на Каин, ПЛОЧАТА АБИДОС се връща назад, споменава Авел и Сит, а линията на Сит, точно такава, каквато е дадена в кн. Битие (нетитулувано) води до Ной. Всички те като фараони имат свои царски овали, но не супер титли. След Ной (Нофру), Фараон XX, линията преминава през неговия син Хам (Хаму Хуфу). Съвсем подходящо другите синове на Ной са игнорирани, защото Сим и Яфет отишли в Азия и Европа, докато само Хам отишъл в Египет.

По такъв чудесен начин Библията била оправдана от надпис, за който някога се предполагало, че ѝ противоречи.

Мойсей бил „научен на всичката египетска мъдрост“ Освен това той бил пророк на Бог Йехова и като такъв бил доказан и от самия Исус. Въпреки че Мойсей живял близо две хиляди години след Адам, историята е близко свързана с неговото време.

Линиите, начертани на диаграмата сочат застъпването на Адамовите 930 години, Матусаловите 969 години, Симовите 600 години, Исааковите 180 години, Левиевите 132 години, Амрамовите 137 години и Мойсеевите 120 години. Препокриващите периоди са съответно 243 години, 68 години. 50 години. 40 години, 58 години и 31 години.

Кулата на Вавел

Години след Потопа, светът започнал да се изпълва с хора. Разказът, предаден им от Ной и синовете им бил повече или по-малко забравен и дъгата на обещанието загубила много от значението си. Изгубили доверие в Бога, хората започнали строежа на Вавилонската кула, която трябвало да ги спаси, не Бог, от всеки потоп в бъдеще. Уви, колко късогледо, подобно на тези, които притежават много светска мъдрост. Писанията не одобряват такава липса на вяра сред християните и опити да предпазят себе си и земните си интереси, оставяйки Бога и неговия план извън сметките си. Някои днес игнорират Бога по този начин като казват, „Не се надявайте на Бога за обещаните неща. Ако очаквате Бог да направи нещо за вас, нищо не ще бъде направено.“ С други думи, ние живеем в ден, когато вярата в божествената воля, в Божествения план и обещания, изглежда напразна.

Бог уредил въпроса като объркал езика им и така разпръснал хората, че да не се събират в тълпа за глупави мероприятия. Библията се отнася към това, като казва: „Той предопределил времена и граници на наследията им, за да търсят Бога, та дано могат да го почувстват и намерят“.

Объркването на езиците е едно от най-забележителните неща в света- ефективна бариера да предпази човечеството от комбинации за осъществяване на собствените цели, които са самолюбиви и грешни. Това отложило великия Ден на гняв.

Езиковите бариери сега са пречупени и намираме у човечеството тенденции към повторно обединение. Съюзи и тръстове се изграждат от богати и бедни- всеки един, за да запази себе си. Управлението на царе и принцове е заплашено от растежа на общия език и интелигентността на масите. Ако са били премахнати тези бариери преди две хиляди години, би настъпил скоро подобен резултат, според божествената цел, която формира земните дела, приготвяйки ги за Царството на Месия, което ще благослови човешката раса.

Божият приятел Авраам

Авраам станал приятел на Бог чрез демонстриране на вярата си, когато в отговор на Божията покана напуснал своята страна и заминал за Ханаан. С това си подчинение той станал наследник на Обещанието, „В твоето потомство ще се благословят всички народи на земята.“ Св. Павел обяснява (Гал. 4:23,24), че жената на Авраам изобразява този Завет на Обещанието. Безплодието на Сара съответства на дългоотлаганото идване на Христа, в изпълнение на *Обещанието*. Невестата на Исаак –Ребека, изобразява избраната Църква, невеста на Христа и негова сънаследница в *Обещанието*.

Св. Павел казва, Агар изобразявала Закона на Завета, направен с Израел на планината Синай и че израелският народи е изобразен от Исмаил (Гал. 4:25). Както Агар и Исмаил били изгонени и почти загинали, когато Исаак се родил, така юдейският народ бил отхвърлен от божествената милост в продължение на осемнадесет столетия, като днес са почти умрели от глад и жажда. Както Божият ангел посочил извора и Исмаил бил съживен,

така сега Божията вест насочва юдеите към извора на вода; Сионските им надежди се съживяват.

Жертвата на Исаак изобразява жертвата на Христа, която била необходима, за да стане той Духовно Семе на Авраам, със сила да благославя света.

Слугата, изпратен да повика Ребека, годеницата на Исаак, е чудесно поставен, за да обясни дарът на Светия дух при повикването на Църквата да стане годеница на Христа, негова сътрудница във великото време по благославяне на Израел и всички земни племена.- Деания 3:19-26

Връщането на Ребека с Елиезер изобразява пътуването на Църквата през Евангелския век да срещне Христа, Младоженецът, който ще я приеме при Второто си идване. Авраам изобразявал Бог Йехова, чрез чието обещание ще настъпи благославяне на всички земни племена. Това обещание било надеждата на Израел в продължение на тридесет и пет века.- Галатяни 3:29

Разрушаването на Содом

Содомците населявали една много богата долина и до известна степен пренебрегвали онази страна на проклятието, която заявява, че „хлябът трябва да се изкарва с пот на челото.“ Тези условия допринесли за себелюбието и греха, които Библията осъжда- „гордост, пресищане от хляб и безгрижно спокойствие ,а сиромаха и оскъдният не подкрепяха и възвишиха се и правеха мерзости пред мене:затуй, като видях това, махнах ги.“- Езекиил 16:49,50

Бог видял, че е добре да унищожи содомците, като пример за съдбата на грешниците- смърт, а не вечно мъчение, според св. Юда. Исус заявява: „Наваля огън и жупел от небето и погуби всичките.“- Лука 17:29

Но Библията учи, че содомците били унищожени, но не безнадеждно, че Божията милост чрез Христа включва и содомците, въпреки че били грешници. Сам Исус и пророк Езекиил заявяват, че при Второто му идване, през месианското му Царство, той ще съди света като цяло, всички, които имат възможност за живот понастоящем. Тогава содомците ще имат възможност да чуят за Божията милост, да я приемат и се зарадват.

Исус заявил, че през тази славна епоха състоянието на содомците ще бъде по-търпимо от това на хората, на които той проповядвал през първото си идване. Той обяснява причината за това, като казва, че ако на содомците е била дадена същата възможност, която имали жителите на Хоразин, Ветсаида и Капернаум, те биха се покаяли във вретинище и пепел; от което следва че по време на бъдещото време на изпитание „на тях ще им бъде по-леко“, отколкото на хората, които чули и отхвърлили вестта.- Матей 10:15; 11:21-24

Пророчеството на Езекиил е по- ясно, (Езекиил 16:49-61). То заявява благословение и възстановяване за Израел и случайно споменава, че содомците ще получат милост от Бога

по същото време, под властта на Новия завет, под Царството на Месия . „Широта на милост има в Бога, както широтата на морето.“

Мелхиседек, свещеник и цар

Мелхиседек бил свещеник на Бога и в същото време княз на Салем (мир). Авраам го признал и му платил десетък. Бог пророчески заявил чрез Псалмиста, че Месия ще бъде Свещеник по чина на Мелхиседек – вечно. –Псалм 110:4

Самите юдеи не догледали това пророчество и мислели, че всичко, което е от свещенически характер и във връзка с Божия план, трябвало да се изпълни само чрез Аароновото свещенство, което било само образно свещенство. Очакванията им за Месианското Царство и слава ги заслепили за неговото дело на изкупуващ греха Свещеник.

Те не видели, че самият Месия е един, който се състоял от много членове- Исус е Главата, а избраната Църква- Тялото на Свещеника Мелхиседек. Християните са дълбоко заинтересувани от царуването на Месия, а така също и от факта, че за да станат членове на Царското Свещенство, ще трябва да участват с Исус в жертването на земния си живот. Св. Павел предупреждава за това в Римляни 12:1.

До неотдавна заявлението, че Мелхиседек бил без баща или майка, без начало на дни или край на години затруднявало силно изследователите на Библията. Сега обаче обяснението е твърде задоволително и просто. Мелхиседек бил без баща или майка в свещеническата си служба. Той не получил свещеничеството си от някой по наследство. Той бил без начало на дни и години във връзка със службата си и с това, че никъде не е записано кога започнало неговото свещеничество, нито бил предвиден наследник. И затова в тази връзка, той изобразявал Месия.- Евреи 7:1-4

Предполага се, че Мелхиседек бил един от пастирските князе, които завладели Египет и построили великата пирамида, която покривала дванадесет акра площ и била известна през вековете като едно от Седемте чудеса на света- около 2170 г. пр. Хр. Астрономите твърдят, че размерите ѝ сочат дължината на годината, теглото на земята, разстоянието до слънцето и т.н. Вътрешните ѝ коридори изобразяват човешката история- надолу- пътят към греха и смъртта, нагоре- века на Закона, Евангелският век, царската слава на църквата и възстановяването на човека.

Бедите и Възстановяването на Йов

За изследователите на Библията историята на Йов, пророк от Уз, съвременник на Авраам и Мелхиседек, е изпълнена с интерес. Не само фактите, но тяхното образно значение ни заинтригуват, когато научим, че преживяното от Йов изобразява падението и повторното издигане на човечеството.

Йов бил богат, почитан и преуспяващ. Внезапно го постигнали големи нещастия. Мълния ударила къщата, където синовете му и дъщерите му чествали рожден ден. Всички те били убити. След това той изгубил овцете си, ослите, козите, камилите и стадата си. От влияние на напрежението, той изгубил здравето си и получил обрив от пъпки от главата до петите си. След това Йов изгубил и приятелите си, които заявили, че всичко това означава изричното му отхвърляне от Бога. Накрая жена му се обърнала против него и му казала, "Ти си проклет от Бога! Аз искам да умреш!" Бедният Йов искал същото и се молел: "О, дано ме беше скрил в гроба, доде премине гнева ти. Да беше ми определил срок и тогава да би ме променил." - Йов 14:13 Месия ще изпълни това пророчество.

Всички тези загуби на здраве, сили, приятели и богатство, дали на Йов уроци. По същият начин бедното човечество е научило важни уроци за нуждата му от Божествена грижа.

Божие провидение възстановило здравето и всичко, загубено от Йов. Той получил обратно също толкова деца, два пъти повече овце, камили и осли. Изследователите на Библията казват, че в крайна сметка същото ще стане с човечеството. Те ни казват също, че според Библията, проклятието на греха и смъртта ще бъдат отместени вместо това Божието благословение ще потече към човешкото семейство в продължение на хиляда години, давайки отново живот на всички, които отишли в смъртта и умножавайки благословието на земята повече от двойно. По-нататък този урок е илюстриран от Юдейската Юбилейна Година, когато всички дългове били отменени и хората се връщали към първоначалното си притежание. (Левит 25:13). Това изобразило периода, споменат като „ времена за възстановяване“ - Деяния 3:19-23.

В търсене на невеста за Исаак

Както изглежда, изследователите на Библията се съгласяват напълно, че Исаак изобразявал самия Христос. Както Авраам дал сина си Исаак, като той е център на обещанията, да бъде пожертван, така небесният Отец дал Сина си Исус Жертва за Грях за Адам и расата му и го получил отново от смъртта, както Авраам фигуративно получил Исаак.- Евреи 11:17-19.

Невестата на Исаак, Ребека изобразявала Църквата на Христа, която щяла да стане негова невеста във възкресението при Второто му идване. Съответствията са забележителни. Ако Исаак изобразявал Исус, тогава Авраам изобразявал небесния Отец, а Елиезер- слугата, изпратен да намери невестата, би трябвало да изобразява делото на Светия Дух- духа на Истината.

Обичаят в старите времена относно женитбата се различавал от обичаите на нашето време. Очевидно Бог уредил нещата така, че юдейските обичаи да илюстрират духовни неща. Така вместо Исаак да си търси невеста, Авраам му намерил невеста, изпратена чрез Елиезер. Така картината е пълна. Както Исус сам заявил: "Никой не може да дойде при мене, ако го не привлече Отец, който ме е проводил."

Както Ребека била намерена при овцете, както ги пасяла, така призваните да бъдат невеста на Христа, обикновено са намирани не в приятелство с вълци, а с Божии овце. Освен това

Ребека и овцете били намерени при кладенеца, което символично изобразява желанието на класата на малкото стадо за Водата на живота, изворът изобразявал Библията. Ребека била намерена, когато черпела вода за стадото, изобразяващо добре онези, които Исус ще избере за своя клас на Невестата. Той търсел не такива, които да господстват над овцете, но такива, които ги хранят, грижат се за тях и им служат.

Благословието, произнесено над Ребека било: „Да се родят от тебе хиляди на десетохиляди.“ За някои изследователи на Библията това означава, че Христовата Църква ще прояви майчина грижа за възстановяване милионите членове на Адамовата раса, като славният Изкупител ще бъде техен вечен Баща.- Исаия 9:6

Сънят на Яков за стълбата

Каквото и да са казвали невдъхновените писатели , осъждащи Яков, вдъхновените писатели на Библията не казват нищо осъдително, а напротив- много за негова слава. Особено осъждана е вярата му.

Яков бил признатият наследник на Великия Завет, който Бог направил с дядо му Авраам. Това обещание било разглеждано като толкова важно и вярата в него бил толкова необходима, че Бог потвърдил това с клетва. Божествената мъдрост посочила, преди всичко, че благословието не трябвало да дойде чрез Исмаиил, а чрез Исаак.- Битие 21:12

Св. Павел заявил, че това божествено решение било взето преди още Яков или Исав да могат да направят нещо, което да повлияе на избора. Бог просто предопределил, че благословието би трябвало да дойде чрез Авраам, Исаак, Яков, а по-късно- чрез семейството на Яков- децата на Израел.- Римляни 9:11,12

Исав обичал удоволствията и спорта. Неговият брат близък, който бил роден момент по-късно, обичал Авраамовото общение и считал всички земни придобивки за нищо в сравнение спечелването на наградата. Един ден и двамата били гладни. Яков си приготвил угощение, но вместо да даде половината на брат си, предложил му цялото в замяна на наследството му- Обещанието, дадено на Авраам. Исав радостно приел, като счел храната за по-ценна от Обещанието, което му се струвало, че никога няма да се изпълни.- Битие 25:31-34

Майката на Яков, която знаела за липсата на характер у Исав заключила, че Яков, който предпочитал първородството, можел подходящо да се представи за Исав и да получи благословието. Тя добре знаела, че за него това можело да означава загуба на дом и риск за живота. Бягайки от дома си, Яков легнал да спи на пътя и сънувал стълба, от възглавения му камък до небето, по която слизали и се качвали ангели. Сънят представлявал изпълнението на Авраамовия Завет, от който Яков бил дълбоко заинтересуван, повторно възстановяване на мира и приятелството между Небето и Земята.

Дрехата на Йосиф - разпозната

Яков станал Патриарх- баща на дванадесет синове, от които по-младите двама били Йосиф и Венеамин. По- старите десет пазели стадата. Йосиф отишъл при тях като пратеник на баща им, за да види дали са добре и да им занесе деликатеси. Братята му, които го мразели и ревнували, го продали в робство в Египет, взели елегантното му многоцветно палто, изцапали го с животинска кръв и прах и го пратили на баща им. Яков разпознал, че е на Йосиф и с разбито сърце извикал огорчен:“В оплакванията си, ще слеза със сина си в Шеол“(Битие 37:35). Шеол е еврейската дума за *гроб*.

Това е първата употреба на думата Шеол в Библията. Шеол е единствената дума, преведена *ад* в Стрия Завет. Всички учени днес допускат, че тя означава гроб, смъртно състояние. Яков не помислил, че неговия възлюбен син е отишъл в Шеол на вечно мъчение, нито пък мислел да се присъедини към него там. Яков не знаел нищо за такова място, което Данте и други описват.

Обяснението е просто- в старата английска литература думите „ад“, „гроб“ и „ров“ били взаимнозаменяеми, както в превода на Стария Завет. Думата „шеол“ е преведена *гроб* и *ров* повече пъти, отколкото е преведена *ад* в обикновения превод на Библията. Неин еквивалент в Новия Завет (гръцки) е *хадес*, което също означава *гробница*, *ров*, както всички учени се съгласяват. Исус бил в хадес, шеол, но бил вдигнат на третия ден чрез божествената сила от гроба, смъртното състояние. Преводачите на ревизираното издание на Библията отказват да преведат тези думи шеол и хадес, с английската дума ад, както и Православна българска библия използва българската дума ад вместо гроб, понеже постепенната промяна на езика придал на думата напълно различно значение от това, което тя първоначално имала- *гроб*. Виж маргиналното четене на Псалми 55:15, 86:13.

Учените преводачи обаче не могли да постигнат съгласие и да преведат тези думи гроб и гробница и ги оставили непреведени. Сравни преводите и бележките под текста на Исаия 14:9,11.

„Белите ми коси в Шеол“

Продаденият е робство в Египет Йосиф бил под божествено наблюдение. Изпитанията и трудностите му работели за развитието на вярата му. В края на краищата, Бог го почел в Египет с положение само втори след Фараона. В съгласие със съня му, имало седем години на изобилие и след това седем години на глад и суша. Действайки под ръководството на съня си, като сътрудник на Царя, Йосиф складира достатъчно жито в първите седем години, за да се грижи за народа по време на глада. Така Йосиф бил техен спасител-животодарител.

Йосиф бил образ на Исус който, отхвърлен от братята си, юдейският народ, бил превъзвишен от Небесния Отец да бъде пръв след него в слава и сила. Йосиф бил охранител на живота, давайки хляб на египтяните. Исус все още е охранител на живота за човешкия свят през време на царуването му, давайки на желяещите и покорните Хляба на вечния живот.

Гладът засегнал семейството на Яков. Десетте му сина отишли в Египет да купят пшеница и не знаели, че Йосиф е княз на Фараона. Йосиф ги обвинил в шпионаж и проявил интерес към семейните им работи. Той им дал жито и им казал, че гладът ще продължи и че ще имат нужда от повече жито, но че ако се върнат пак и се надяват да получат пак жито, помладият им брат Вениамин ще трябва да дойде с тях, за да потвърди разказът им. Вениамин бил пълен брат на Йосиф.

Когато дошло време да отпътуват за Египет за повече жито, Яков отказал да пусне Вениамин, докато другите пък отказали да отидат без него. Тогава той казал: „Вземете момчето, но ако не ми го върнете жив, това ще означава моята смърт. Това ще свали сивите ми коси със скръб в Шеола- гроба.“

Това е вторият случай, в който думата „шеол“ се появява в Библията и която в случая означава гроб, но е преведена неправилно „ад“ тридесет и един пъти в обикновен превод на Библията. Тя е единствената дума, преведена „ад“ в Библията 4150 години след падението на Адам. Думата „хадес“ е еквивалент на думата „шеол“ в Новия Завет. Виж цитата на св. Петър от Псалм 16:10 в Деяния 2:27.

Йосиф и братята му

В определеното време Йосиф се открил на братята си. След като поговорил с тях скрито, той им дал угощение, като им изпратил храна от собствената си трапеза. Те били изненадани и уплашени, чудейки се какво означава тази доброта. След това, отправяйки египетските слуги, той се открил пред братята си. Той ги уверил, че им е простил и че Бог направил всичките му изпитания и преживявания да действат за негово добро и че е радостен да бъде спасител на живота им, както и на живота на египтяните под ръководството на провидението, което го изпратило в Египет. – Битие 45:4-8

От библейските учени се допуска, че както Йосиф образно представял Христос и Църквата му, издигнати до положение на царски почести, така братята на Йосиф биха изобразявали юдеите, а египтяните- цялото човечество. Ако това е истина, то това ни казва, че нито юдеите, нито езичниците трябва да се страхуват от славното въздигане на Месия. Напротив, Славният, който бил разпнат, предзнаменовал „велик пир от тлъсти неща“ за света като цяло, включително братята му, които го продали да бъде разпнат.- Исаия 25:6

Силата на Йосиф се центрирала в това, че той знаел за божественото обещание, направено на Авраам. Знанието за Божия план изглежда е задължително. Надежда в Бога била тайната за верността на всички достойни от древността люде. Същият принцип е все още в сила. Изглежда е истина, както се настоява, че беззаконието нараства пропорционално на разрушаването на вярата в Библията и обещанията ѝ от Висшия Критицизъм.

Когато по-късно израелтяните отишли в Египет, виждаме вярата на Йосиф, проявена в предсмъртното му желание. Той казал: „Бог непременно ще ви посети и ще ви изведе от тази земя Египет (в земята (Ханаан), за която се кле Аврааму“. Той бил загрижен костите му да бъдат пренесени от израелтяните в Ханаан. (Битие 50:24,25)

Различните преживявания на Йосиф изглеждат на изследователите на Библията, като изобразяващи Исус и Църквата му, както в страданието, така и в последващата слава и почит.

При горящия храст

Мойсей се показал велик в пълния смисъл на думата. Като бебе, Мойсей бил оставен от верните си родители на място, където бил намерен от една египетска принцеса в сред тръстиките на Нил, която го взела и осиновила. В безопасност сред своите врагове, той получил обширно образование „във всичката египетска мъдрост“. Почестите на египетския двор били негови, но той бил твърде голям патриот, за да им се радва, докато родствениците му страдали от жестоки преследвания. Решен да помогне на братята си, той заклал един египетски надзирател. Мойсей бил разочарован от това, че братята му не приели усилията му да им помогне, но го издали като предател на Египет.

Той избягал в Мадиям и останал там четиридесет години. Тогава, когато настъпило Божието време, бил изпратен да освободи народа си Израел, но засега той бил стеснителен и се боял, че не е подходящ за това. По божествена заповед, Аарон станал негов говорител и на Фараона била занесена вест да освободи Израел. Това поръчение било дадено на Мойсей при горящия храст- храст, който очевидно бил целия в пламъци, все пак не изгарял. Божият вестител използвал тези средства, за да съобщи Божествената вест по един много внушителен начин и да му даде кураж и доверие в своята мисия.

Истинността на разказа бил потвърдена от Исус. Известни Садукеи, отричащи възкресението, се опитали да го поставят натясно, като го запитали чия съпруга ще бъде жената, която през живота си имала седем мъже. В отговора си, Исус защитил учението за възкресението. Той заявил, че когато Бог казал на Мойсей: „Аз съм Бог на Авраам, Исаак и Яков“, това със сигурност означавало, че Авраам, Исаак и Яков щели да възкръснат. Садукеите отричали възкресението и всякакъв бъдещ живот. Напротив, Божието Слово от устата на ангела доказвало, че ще има възкресение на мъртвите. Така Бог говорил за неща, които не съществували, като за такива, които съществуват. „Всичко живее в Бога“ в смисъл, че в Христа той предвидил пробуждане за всички, „в определеното време“.

Пасхата установена

Отново и отново Мойсей и Аарон отивали при Фараона с Божието послание: „Пусни народа ми!“ Отново и отново били пращани язви, като наказание за отказа му да ги пусне. Отново и отново Фараона заявявал, че ако язвите спрат, той ще ги пусне и отново и отново нарушавал думата си.

Писанията казват, „За това Бог издигна Фараона, за да покаже силата си чрез него.“ Обяснението на този текст е, че Бог можел да доведе друг фараон на египетския трон. Той фаворизирал този Фараон в частност, заради злата му воля, упоритост и славолубие.

Писанията заявяват, че Бог закоравил фараоновото сърце. Обяснението е, че добрината на Бог била тази, която вкоравила сърцето на Фараона. Божествената доброта и великодушие били показани във вдигането на различните язви, когато Фараонът обещавал да прави добро. Това обаче вместо да го подтикне към любов и подчинение, го правело по-упорит. Той решил, че като преминава от една язва към друга, следващата язва няма да бъде толкова лоша. Той обаче платил скъпо за това предизвикателство.- Изход 4:21; 7:3; 14:4

Десетата язва била критична. Всички първородни на Египет умрели, а първородните на Израел, закриляни от напръсканата кръв, се спасили. Така Бог нарисувал „Църквата на Първородните“, които сега били „призовани“ от света. След прославянето им след Първото Възкресение, те ще бъдат „Царско Свещенство“, Духовни Левити за благославяне на целия Израел, а чрез Израел- всички земни племена.

Изследователите на Библията се придържат към схващането, че Пасхалната нощ изобразявала този Евангелски век от почти двадесет столетия, през които духовно родените, Църквата на Първородните, ще бъдат отминати или специално спасени и направени участници в божественото естество и ще бъдат приобщени в месианското Царство за благославяне на родените по-късно, през Месианското Царуване. Кръвта, с която били напръскани касите на вратите изобразявала кръвта на Христа.

Преживяванията на Израел в пустинята

Израел получил уроци на вяра в пустинята. Бог им изпратил Манна. Тя се появявала през нощта във вид на много малки зрънца. Необходимо било време и търпение, за да се събере и приготи. Тя не само била необходимост, но потвърждавала Божествената присъда, „С пот на лицето си ще ядеш хляба си, докато се върнеш в земята.“ Трудът бил един от най-ценните ни уроци. Без него човешката ни раса щяла да затъне още по-дълбоко. Страни, в които трудът е бил необходимост, потвърждават това с по-голямата си интелигентност.

Исус обяснява, че самият той е първообразната Манна или Хлябът от небето, в който трябва да участваме, ако искаме да имаме вечен живот.- Йоан 6:48-58.

Заговорът на Кора и съучастниците му срещу водачеството на Мойсей довело до това, че всички влезнали живи в рова (евр. Шеол), гроба. Така всички опоненти на Месия ще изчезнат във втората смърт.- Деяния 3:23

Бог изпратил на Израел по чудотворен начин пълпъдъци. Нашият Обикновен превод на Библията ни позволява да направим извода, че пълпъдъци паднали около лагера в няколко стъпки дебелина. Това се посочва от критиците като абсурдно. Правилната и разумна мисъл е, че пълпъдъците, уморени от полета през Червено море летели на височина няколко стъпки от земята, където израелтяните ги ловели лесно в големи количества.

Урокът с ударената скала е забележителен. Когато народът ожъднял, Мойсей ударил с жезъла си една скала в името на Бога. Избликнала вода и народът се подкрепил. Св. Павел казва, че това е пророчество за Христа, който със смъртта си снабдил с Водата на живота всички истински израелтяни.

Една язва от „огнени змии“ атакувала израелтяните. Под Божественото ръководство Мойсей направил медна змия и я изправил. Израелтяните били насочени да поглеждат към змията за изцеление. „Огнените змии“ изобразявали греха, предизвикващ смърт. Бог предвидил живот за ухапания от греха свят чрез разпятието на Христа. Той бил третиран като грешник, с оглед грешниците да бъдат освободени от греха и смъртта.

Законът на Завета на пл. Синай

Мойсей служел за посредник между Бога и Израел при планината Синай. Там народа направил завет с Бога да пази Божествения закон. Бог обещал, че ако правят това съвършено, биха имали съвършен живот. Освен това, те биха могли да изпълнят жертвените условия на Авраамовото Семе, изобразено с принасянето на Исаак и да наследят обещанието: „В твоето Семе ще се благословят всички земни племена.“ - Второзаконие 5:1,6; Битие 22:18

Народът ревностно приел всичко това, казвайки: „Ще правим всичко това.“, без да разбират напълно важността на Закона. Исус обяснявам че то означава да се люби Бог с цяло сърце, ум, душа и сила и ближния като себе си. Несъвършени като цялото човечество, юдеите не могли да опазят този съвършен Закон. Недостойни за живот, те не могли да изкупят други, а от тук следва, че не могли да благословят други народи.

Когато се обезкуражили, Бог ги уверил, че ще направи Нов, по- благоприятен Завет с тях чрез един по- велик от Мойсей, който ще им помогне да излязат от падналото им състояние и ги подготви да бъдат канал за Божественото благославяне на човеците.- Йеремиа 31:31, Малахия 3:1-3

В определеното време дошъл Исус, обещаният Месия, не в слава, както очаквали, но в по-долно състояние, за да умре за греха:“В своите си дойде и своите му го не приеха“- те го разпнаха. (Йоан 1:11)

При все това Исус започнал делото си по избиране на духовния Израел, духовното семе на Авраам. Той приел първо лоялните Юдеи. (Рим. 11:7) Те обаче все още не били достатъчни, за да завършат предопределения брой на Избраните. Междувременно повикът да бъдат Избрано Авраамово Семе се разпространил и към езичниците. В продължение на повече от деветнадесет столетия той събирал Избраното Авраамово Семе, светиите от всеки народ и секта. Когато бъдат завършени те,“ Невестата“ или „Тялото“ на Христа, ще бъдат Божия канал за благославяне на всички земни племена, в хармония с Обещанието, направено на Авраам.- Галатяни 3:29.

Образната Скиния

Бог предвиди, че израелтяните няма да могат да изпълнят Завета и въпреки че им дал подробни инструкции за Скинията и животните, които трябва да се пренасят в нея, това било направено само заради поуците, които биха ни донесли. Скинията с Двора, Светая и Светая Светих с обзавеждането, свещениците и жертвите, илюстрирали най-верните черти на Божествения План.

Св. Павел ни информира, че телето в принос за грях в Деня на Умилюстивението изобразявало Исус в плът. Убиването на телето изобразявало жертвата на Исус, започнала при кръщението му. При жертването си Исус бил в същото време и първообразния Първосвещеник. Пренасянето на тамян на Златния Олтар изобразявало сърдечните усилия на Исус да върши волята на Отца си.

Пренасянето на кръвта в Светая изобразявало посвещаването на първообразния Свещеник, като по този начин завесата символизираща смъртта на волята му, поради което той е приет като Ново Създание. Първосвещеникът, преминаващ под завесата изобразява човека Христос Исус, изливащ душата си на Голгота, полагайки на смърт тялото, което Бог му бил дал.

Първосвещеникът, поръсващ Умилюстивилището изобразявал Исус в самото небе, принасящ на Божествената Справедливост първо собствената си жертва и след това жертвата на Църквата си. Нищо не можело да се направи с кръвта на Козела (Църквата), преди кръвта на Телето (Христос Исус) да го направи свят и приемлив.

Омиващият се и обличащият се на Двора Първосвещеник изобразявал завършената Църква, променяща се от „Унижено тяло“ в състояние на слава и сила. Облечен в славните си дрехи, Първосвещеникът изобразявал Месия, снабден със сила да благославя човечеството.- Изход 28:2, Фил. 3:21.

Благославящият народа Аарон изобразявал Месия във Второто му идване, благославящ всички, които ще станат истински Израелтяни през царуването на Месия. Викащият към Бога народ, който падал на колене изобразявал признаване на края на царуването на Греха и Смъртта. Изправянето им изобразявало възкресението.

Прекосяване на Йордан

Накрая, след четиридесет годишното им пътуване в пустинята, израелтяните били доведени при р. Йордан и им било показано къде да я пресекат под водачеството на Исус Навин. Междувременно след като благословил Исус Навин, Мойсей умрял на пл. Нево. – Второзак. 4:21,22; 9:1; 32:48-52; 34:5,9

В този случай едно изумително чудо позволило на израелтяните да преминат през коритото на р. Йордан в Ханаан, като водите на реката били прекъснати. Всичко това било толкова добре разчетено от Бога, че когато Свещениците достигнали водите, носейки Ковчега и краката им докоснали водите, те започнали да спадат. Свещениците напредвали

едновременно с намаляването нивото на водите и застанали на средата на р. Йордан, докато всички множества на Израел преминат.- Исус Навин 3:3-17.

Невярващите се подигравали на този инцидент, обявявайки го за невъзможен, но неотдавнашните издирвания сочат, че чудото е станало и Бог е този, който го е ръководил. Трябва да се разбере, че всяко чудо е достатъчно просто от Божествена гледна точка. Все пак Бог, дори в чудесата обикновено действа по линията на естествените средства. Сега е установено, че водите на Йордан били прекъснати няколко мили по-нагоре от прекосяването, на място, наречено Адам. Там се свлякъл голям планински склон, който изпълнил коритото на реката и причинил водата да се върне, образувайки малки езера. По-късно тя си проправила път през него. Тогава именно израелтяните преминали р. Йордан „по сухо“.

Първообразно, пресичането на р. Йордан изобразява факта, че сега Божият народ преминава от смърт в живот, чрез вяра в кръвта на Исус, започвал новия живот. Те вървяли чрез вяра, чрез вяра воювали доброто войнстване, в името на Бога и под Негово ръководство. А името Исус Навин означава Исус, Спасител, Освободител.

Що се отнася до пророчествата на миналото, Апостолите ни казват, че Законът бил сянка на по-добрите неща, които ще настъпят след това и че тези неща били написани за специални инструкции на Църквата.- Римляни 15:4; Евреи 10:1

Дългият Ден на Исус Навин

Съществуват известни основания за библейския разказ за дългия ден на Исус Навин. Някои Библейски изследователи твърдят, че езикът на еврейския текст учи, че денят бил тъмен, че слънцето въобще не светело- нещо изключително необикновено за Палестина. Враговете на Исус Навин били поклонници на слънцето и тъмнината през деня предвещавала, че техния Бог-Слънце бил затъмнен. Огромните камъни на градушката в разказа, която избила толкова много хора изглежда твърде подходяща с обяснението, че деня бил тъмен, а не светъл и че затъмнението на слънцето и луната наистина били такъв феномен, който Исус Навин използвал, за да обърка неприятеля, заповядвайки на слънцето и луната да се скрият.- Исус Навин 10:11-14

Другото обяснение е в еднаква степен логично. То допуска, че слънцето било видимо през деня и че тежките облаци отразили слънчевите лъчи необикновено късно вечерта, докато изгрявала луната, така че нямало време без светлина.

Всяко едно от обясненията е задоволително. Не е необходимо някой да се спъне о този библейски разказ.

Триумфът на малката армия на Гедеон над множеството, изобразило последната победа на Христа и последователите му над пълчищата на греха. Счупените съдове изобразявали саможертвата, за да позволят светлината да светне, тръбите- Евангелската вест, мечът- Божието слово. За Гедеон и братята му е писано, че всеки от тях приличал на царски син. Христос и последователите му са Богоподобни по характер.- Съдии 7:16-25;8:18

Дъщерята на Йефтае не била пожертвана в смърт в изпълнение на бащиния ѝ обед. Тя приела обред на постоянно моминство и фигуративно била мъртва за света, след като известно време прекарала с дружките си. Когато бъде разбрана, Библията е проста и смислена.- Съдии 11:30-40.

Побеждаването на мадиамците от групата на Гедеон и посвещаването на дъщерята на Йефтае на Бога в постоянно девичество, спада към периода на Съдиите, от които Исус Навин бил пръв.- Деяния 13:19,20

Давид, помазан от Самуил

Разказът за избирането на Давид, едно овчарче, за цар на Израел е еднакво интересен както за стари, така и за млади. Пророк Самуил, който извършил помазването, бил воден специално от Бога. Самият Самуил бил посветен на Бога от младостта си. Когато настъпило времето да помаже наследник на цар Саул, всички синове на Йесей преминали пред него. Те били чудесно семейство и той очаквал един след друг да се появи подходящият, но Бог го ръководел по друг начин. Юношата Давид, който бил с овцете, не бил известен, докато се оказало, че всички други били гледани напразно. Едва тогава бил доведен Давид и Бог посочил, че този бил определен да бъде помазан.- 1 Царе 16:1-13

Разказът за Давид е от особен интерес за нас, защото името му означава Възлюбен и защото изобразявал Христа- Исус и верните му братя, Църквата, особено възлюбените от Бога, Избраните, които ще наследят Месианското Царство.

Давид бил помазан дълги години преди да стане цар. Христос получил помазването на Светия Дух при кръщението си, а Църквата получила помазването си на Петдесетница-дълги години преди установяване на Месианското Царство. Испитанията и трудностите на Давид го приготвили за службата му като цар. По същия начин испитанията и трудностите на Църквата, Глава и Тяло, ги подготвят и приготвят за Царството.

В образния Израел, свещеническата служба била ясно отделена от царската служба, но в Христа двете служби са комбинирани. Това било илюстрирано в двойната служба на Мелхиседек, който бил Свещеник на трона си или Царски Свещеник. По същият начин Христос, Глава и Тяло, ще бъде първообразно Царско Свещенство и ще царува хиляда години. Това е в хармония със заявеното от Петър:“ Вие сте Царско Свещенство, свят народ, избран народ.“ Това се съгласува с твърдението, че онези, които участват в първото възкресение ще бъдат Царе и Свещеници на Бога и ще царуват с Христа Хиляда години.- Откр.20:6; 5:10; 1 Петър 2:9

Животът на Саул -пошаден

Цар Саул бил първият от израелските царе. Той бил висок, с глава и плещи над братята си и от човешка гледна точка бил по-скоро идеален. Той притежавал сравнително и мъдрост. Наистина на това се дължало и падението му. Той пренебрегнал факта, че царството му се

различавало от всички други царства и се опитал да управлява по начина на другите царе. В случая с Израел, Бог се обявил за Цар, а лицето, седящо на трона, било всъщност негов представител и трябвало да се ръководи във всичко чрез Него. Понеже по сърце Давид бил ревностен да върши всичко това и се разкайвал много, когато научавал, че е сгрешил, за него се говорело като за „човек според Божието сърце“. Сърцето му било право.

Помазването на Давид било пазено в тайна, но Саул въпреки това започнал да разбира, че Божието благоразположение било към Давид и че израелският народ го обичал, особено след като ги освободил от Голиат и спечелил многобройни битки. Цар Саул себелюбиво желал собственото му семейство да се увековечи на трона и затова бил решен да унищожи Давид. Той го поставил извън закона и търсел удобен случай да го убие и така да осуети Божиата цел.

Давид напротив, при два случая имал на разположение живота на цар Саул, но все пак не го отнел. В това той бил човек по Божие сърце. Бог го помазал и щял да му даде трона. До настъпване на Божието време, Давид щял да чака. При запазване на живота на цар Саул, Давид действал в хармония с Божиата воля: „Не докосвай Помазаника ми и не увреждай Пророците ми“. Цар Саул бил Божий Помазаник и Бог трябвало да го детронира и да му даде трона на Давид в определеното от него време. Така и направил.

Колко ценно би било за всички нас да се научим от този урок на търпение и да чакаме сам Бог да действа в своето време и по свой собствен начин. Такъв бил духа на Христос: „Не моята воля (като човек), но твоята (Божествени Отче) да бъде“ - Лука 22:42.

Съдбата на амаличаните

Изглеждало, че цар Саул никога не ще започне да се съобразява с духа на Божиите заповеди. Той винаги проявявал своеволие, дори когато му били давани специални упътвания чрез пророк Самуил, той пак се отклонявал и бил укоряван за това.

Един такъв случай с цар Самуил имало, когато му било наредено да изтреби амаличаните и ги прогони. Той не се подчинил напълно. Саул запазил царя и т.н. Мнозина мислят, че е странно, че Бог дал такива заповеди, както и други подобни. Най-задоволителното обяснение е, че целият свят е под смъртно наказание и че е твърде малка разликата, когато те умират от епидемия, глад или меч. Заявено е, че злината на амаличаните достигнала да краен предел, също както това било и със Содомците. Заповедта била изтребление.

Ако избитият народ, както някога се учело, е отишъл във вечно мъчение, нещата биха били много по-ужасни. Обаче целият аспект се променя, когато разберем, че Бог предвидил както за амаличаните, както и за Содомците *възкресение*, осигурено чрез смъртта на Христа. Както вече видяхме, Содомците имат привилегията да се върнат в „предишното си състояние“ и в човешко съвършенство. Така всички, които не получават знание за Бога през настоящия си живот, ще имат тази възможност през царуването на Месия.

Друга илюстрация по тази линия е, че Сенахеримовата армия, която била поразена от Божия ангел в една нощ, вероятно била унищожена от пясъчна буря. - 4 Царе 19:35,36

Голямо количество погрешни разбирания за Божия характер и Библейските учения се натрупали през Тъмните векове, когато , що се касае до масите, Библията не съществувала. Библиите били много скъпи и се притежавали само от малцина. Освен това много малко били тези, които можели да четат. Те не знаели, че почитането на божеството на вечното мъчение, е почитане на Молох, което Бог особено осъждал. Светлината на зазоряването на Новия Век ни показва Божия характер като такъв на любов и просветлява Библията, правейки ученията ѝ по-разумни.- Притчи 4:18

Магьосницата от Ендор

Вече отбелязахме, че падналите ангели по време на Потопа, били лишени от понатагъшна възможност да се материализират. От тогава те търсели други начин да влияят на човечеството. Малцина общували с тях, като не знаели действителният им характер, затова се представят като наши мъртви приятели и роднини. Като такива, те се опитват да общуват с живите чрез „медиуми“, които били заблудени, иначе не биха служили като „медиуми“ на демони.- Исаия 8:19; Второзаконие 18:9-12

В стари времена медиумите били наричани врачки, гледачки, запитвачи на мъртви. Те имали „познати духове“ или били познати с духовете, които не се покорили по времето на Ной. Бог предупредил Израел против тези зли духове и медиумите им. Той казал, че на такива медиуми не ще бъде позволено да живеят в земята на Израел. Те можели да действат между народите, които не били под Божествена грижа, но Божият представител Саул получил заповед да ги умъртви. Когато цар Саул изгубил приятелството си с Бога, който отказал да общува с него, той се обърнал за съвет към гледачката от Ендор и поискал от нея да събуди пророк Самуил, който междувременно умрял. Злите духове персонифицирали Самуил достатъчно лесно и гледачката дала вести от негово име, докато Самуил бил мъртъв и не бил могъл нито да даде, нито да получи вести. Цар Саул не видял нищо. Той просто получил отговор от гледачката, която му казала, че видяла и чула Самуила.

Злите духове разполагат с някакъв начин да знаят много за бъдещето. Но всеки при тези условия, можел да знае съдбата, която очаквала Саул и армията му. Самият цар знаел какво да очаква. Това именно го уплашило и го накарало да търси гледачката, противно на Божията заповед. Не е възможно нито за момент, Бог и Самуил, които отказали да общуват с него ,да се променят и да позволят на гледачка- проклета според Божият Закон- да промени нещата.- 1 Летоп. 10:13,14

Пророческото порицание

По едно нещо Библията определено се различава от всяка друга книга- честността ѝ. Въпреки че Давид бил цар и собственото му семейство го наследило в продължение на поколения, нищо не попречило за пълните подробности на злодеянията му по отношение

на Урия и жена му. Лошото е толкова пълно изложено, като че ли царят бил нищожество от най-ниска класа.

Божият Пророк бил изпратен направо при царя по Божествена заповед. Той съчинил притча, показваща несправедливостта и попитал какво би било справедливото решение. Цар Давид се ядосал и поискал да узнае името на несправедливия човек, за да бъде наказан. Божият Пророк безстрашно заявил :“ Ти си този човек!“Смирено царят признал греха си на Бога. Той вече видял ужасната си грешка, но изобразяването ѝ усилило злото.Той плакал и се молел пред Бога във вретиче и пепел за прошка. В това отношение Давид бил човек по Божието сърце. Всеки път, когато бил връхлитан от простъпка и впримчван от собствените си слабости, той се разкайвал, поправял и търсел прошка.

Бог приел разкаянието на цар Давид и му възвърнал благоразположението си, но това не попречило да понесе наказанието си за погрешния си път. „Когато Бог люби, наказва.” - Йов 5:17, Притчи 3:11,12, Евреи 12:5,6

Честността на Библията е образцова и в двата завета - Стар и Нов. Тя ни разказва за грешките на Авраам, който бил „ Божий приятел“. Разказано ни е също за грешките на апостолите. Благородният св. Петър бил толкова объркан от страх, че се отрекъл от Господаря си три пъти с клетва. Разказано ни е за лицемерието на св. Петър пред юдеи и езичници. Разказано ни е, че св. Павел, апостолът, който заел мястото на Юда, бил някога жестокият Савел от Тарс, който поддържал убиването с камъни на Св. Стефан и бил много опасен за Ранната Църква. За Св. Петър и Св. Йоан четем: “ Те бяха прости и необразовани хора“. Никоя друга книга по света не проявява толкова голяма искреност или заслужава същото доверие, както Библията.

Соломон във всичката си слава

Както цар Давид бил по Божие сърце, лоялен нему, изобразяващ Христос в земните му изпитания, нещастия и победи, така Цар Соломон изобразявал прославената Църква. Докато царуването на цар Давид било изпълнено с войни, в царуването на цар Соломон нямало нито една война. Той не само бил княз на мир, но бил мъдър, богат цар, който построил храма на Бог Йехова.- 3 Царе 4:24;6:1;10:4,23,24

Славата на цар Соломон се разпространила нашироко по цялата тогава цивилизована земя. Царицата на Сева, която дошла да види сама това, казала, че и половината от това, което видяла, не ѝ било казано. Исус споменава посещението на царицата на Сева, казвайки, че тя дошла от голямо разстояние да чуе мъдростта на Соломон. Така тя засрамила народа на Палестина, който не зачел великия Учител на превъзходна мъдрост, който бил един по-голям от Соломон.

Очевидно ние възприемаме ценностите повече с окото. Така че очите на разбирането ни трябва да бъдат широко отворени, преди да можем истински да възприемем духовните неща. Така Исус казал на последователите си:“А вашите очи са блажени, защото гледат и ушите ви, защото чуват.“- Матей 13:16.

Вече виждаме много от непоследователностите на миналото. Никога повече Римокатолическия архиепископ на Кентърбъри не ще осъди на клада сър Джон Олдкастъл, поради епископални различия. Очите ни, както католически, така и протестантски, са отворени и все още са отворени. Онова, от което ние очевидно се нуждаем е, че очите на разбирането ни би трябвало да се отворят *широко*, за да видим дължината, ширината, височината и дълбочината на Божиата любов. Понастоящем на Бога е угодно да отвори очите само на малка класа, а именно класата, която се отвърща от греха и се посвещава напълно да върви в стъпките на Исус. Очите им ще бъдат отворени, за да могат да видят Царя в неговата хубост, с очите на вярата, гледайки през телескопа на Божието Слово. „Гледайки като в огледало Божиата слава“, последователите на Исус са „променени в същия образ от слава в слава“ - 2 Кор. 3:18

Божият храм

Вече отбелязахме, че Скинията изобразявала временната Божия резиденция с израелтяните. По-късно, Храм бил построен вместо Скинията. Така Бог посочил, че по-късно той би пребъдвал постоянно със своя народ. Както вече видяхме, цар Давид изобразявал Христа през този Евангелски век. Той събрал материалите за Храма, но не му било позволено да строи. Урокът е, че завършеното Божие намерение не е да бъде установено от Христа в плът, но от Христос в слава, представен от Соломон.

Соломоновият храм бил унищожен в 606 г. Пр. Хр., но по-късно Цар Ирод, който не бил юдеин, а потомък на Исав, облагодетелствал юдеите, като построил голям храм, който бил в своето великолепие по времето на Исус.

Тези храмове били само образи на по-големият храм, който Св. Павел и Св. Петър обявили, че ще бъде Църквата. „Божият храм е свят, който храм сте вие“ и отново „Вие сте храм свят, обитаван от Бога чрез Духа“. Св. Петър заявява, че всички верни Божии светии са Царски Свещеници, живи камъни в Божиия Храм, чрез който евентуално, целият свят ще се приближи към Бога.

Камъните на Соломоновия Храм били приготвени в кариерата, преди да бъдат занесени на мястото на храма. По същия начин гредите му били приготвени предварително. Работниците сглобили Храма, „без да се чуе звук от чук“. Всяка част била толкова точно изработена, че не била нужна сила.

Това изобразявало построяването на първообразния Храм, приготвянето на Църквата в сегашния живот и посторяването му като Духовен Божии храм със силата на възкресението. Това е значението на изпитанията, отдалването и полирането, което всички истински Християни трябва да получат. Промяната при възкресението ще събере заедно всички тези живи камъни, без сила или принуда. Тогава Божиата слава ще изпълни истинския Храм и ще започне Новата Диспензация.

Илия и Свещениците на Ваал

Царят на Израел Ахав, подведен от царицата Езавел, развратил религията на образното Божие Царство. Установеното поклонение в Храма било пренебрегнато и било установено идолопоклонство. Верният пророк Илия укорил цар Ахав и бил принуден от злата царица Езавел да избяга в пустинята, където гарвани го хранили в продължение на три и половина години- 3 Царе 17:5,6

Накрая, под Божие ръководство, Илия се появил отново и предизвикал свещениците на Ваал на публично изпитание, на което Бог щял да отговори на молитвата- Йехова или Ваал. Който Бог приемел приноса чрез огън от небето, който да погълне жертвата, щял да бъде признат за истински Бог. Израелтяните видели, справедливостта на предложението, а свещениците на Ваал не могли да отрекат резултата. Илия им дал предимство. В продължение на цял ден те агонизирали, правели си нарязи по тялото с камъни и викали към Ваал да приеме приноса им и оправдае каузата си. Илия им се подигравал, казвайки :“Викайте малко по-силно! Може би Ваал спи! Или е отишъл на разходка“. Когато се свечерило, Илия извършил изпитанието си. Преди всичко, той донесъл вода и я излял всичката на олтара и жертвата, за да няма грешка и да не помисли някой за съществуването на скрит огън. Тогава Илия се помолил на Бога да оправдае каузата му. Огън слезнал от небето и изгорил жертвата, облизвайки дори водата в изкопа. Когато народът видял това, надал голям вик и заявил:“ Йехова е Бог!“- 3 Царе 18:30-39

Изследователите на Библията твърдят, че Илия изобразявал Истинската Църква, царица Езавел лъжливата религиозна система, а Ахав- земните правителства. Времето на езавеловото преследване, когато Илия бил скрит в пустинята и нямало дъжд в продължение на 1260 дни, изобразявало 1260 години на духовна суша (538 г.сл. Хр. до 1798 сл. Хр), когато първообразната власт на Езавел да преследва до смърт се прекратила- Откр. 12:6,14; 13:5

Елисей, наследникът на Илия, възвърнал сина на Сунамката.

Цар Седекия ослепен

Бог обещал на Цар Давид, че Месианското Царство ще дойде по негова линия и в продължение на няколко столетия, никакъв цар не царувал в Йерусалим, освен Давидовото потомство. Последният бил цар Седекия. За него Бог заявил чрез пророка (Езекиил 21:25-27):“ А ти, смъртоносно ранени, скверни княже Израилев, чийто ден е настъпил, когато беззаконието е стигнало до края си, така казва Господ Иеова: Снеми митрата и свади короната; тя няма вече да бъде такава, възвиси смирения, а смири възвисения. Аз ще я катурна, катурна, катурна, та и това няма да трае, докле дойде оня, комуто принадлежи; и нему ще я дам.“ Това било друг начин да се каже, че нямало да има повече царе по Давидова линия до Месия. Това се изпълнило през дългия период от 2519 години от тогава до сега. Всички други царе били васални и нито един по Давидова линия.

Когато Бог отнел царството си от Седекия, той му казал чрез един от пророците си, че никога не ще види Вавилон. И двете пророчества се изпълнили, защото Навуходоносор накарал да му извадят очите, когато бил затворник и в това състояние бил отведен във Вавилон.

Но Божието обещание на Давид:“ От плода на чреслата ти ще стои на трона цар вечно“ не било нарушено. Вестта към Седекия само сочи, че трона му престанал да се признава от Бога и ще остане така до царството на Месия.

Но първото идване на Исус не изпълнило това пророчество, защото макар Исус да е Месията, той не влезнал в царската си служба. Исус започнал службата си като Свещеник, като „сам се принесъл“. Принасянето му продължава вече двадесет столетия. От Петдесетница той приемал и принасял като свои членове онези, които представляли телата си жива жертва. (Римляни 12:1) На тези съжертвуватели е обещано, като „членове на Тялото на Христа“, участие в Месианското царуване в продължение на хиляда години, за благославяне на Израел и целия свят.- Откр. 20:6

Йерусалим запустен седемдесет години

След ослепяването на цар Седекия, Навуходоносор депортирал него и народа му във Вавилон и напълно унищожил него и народът му във Вавилон и напълно унищожил Йерусалим и Храма му с огън. Библията казва, че градът лежал запустен седемдесет години.

Имаме библейско заявление, че седемдесетте години запустение на Йерусалим били наказание за израелтяните, защото не пазели както трябва Юбилейните си години, които Бог им определил. Всяка петдесета година трябвало да бъде Юбилейна, когато всички дългове изтичали и всяка собственост трябвало да се връща на първоначалния й собственик. Това изобразявало настъпването на „Времената на Възстановяване“ (Деян.3:19-21) Но Израелтяните били подобно на другите народи, себелюбиви. Те знаели, че съблюдаването им ще означава загуба. Ето защо те пазели Юбилейните Съботи много несъвършено не за дълго и постепенно ги преустановили.

Бог обяснява, че седемдесетте години запустение, които последвали отвеждането на израелтяните в плен, замествали Юбилейните години. Това било :“За да се изпълни Словото Господне чрез Йеремиа, додето си вземе земята Съботите си, защото във всичкото време на запустението си пазеше Събота, докле се изпълнят седемдесет години“- 2 Лет.36:21; Йеремиа 25:11

Изследователите на Библията разсъждават, че ако целият брой Юбилеи бил седемдесет и ако Юбилейните цикли по четиридесет и девет години всеки, тогава седемдесетте цикли от времето на Юбилеите, които били установени, ще отбележат началото на Първообразния Юбилей - „Времената за Възстановяване“. Това те изчисляват, че е някъде около 1874 г. Мнозина поддържат идеята, че ние живеем във времето, когато Първообразният Юбилей бил въведен и човечеството постепенно ще си възвърне правата и

привилегиите в продължение на хиляда години. Сегашното социално безпокойство не е случайно за великата промяна. Ние живеем в началото на Новата ера. Растящата интелигентност носи еманципация и скоро Месианското Царство ще умножи благословенията и ще премахне проклятието.- Откр. 21:4,5

Сънят на Навуходоносор обяснен

Даниил, един млад израелтянин, отведен в плен във Вавилон с другите, станал по-късно Божий пророк. Цар Навуходоносор имал впечатляващ сън, който при събуждането си, не могъл да разкаже. „Мъдреците“ му не могли да му помогнат. Накрая, Даниил, воден от Бога, казал както съня, така и обяснението му,- Даниил 2:1,5,26-30

Сънят и обяснението му ни интересуват и засягат много повече, отколкото Навуходоносор. В съня си царят видял един голям образ. Главата му била златна, гърдите и ръцете- сребърни, коремът и страните- бронзови, краката- железни, а стъпалата- желязо, премесено с глина. След това царят видял Камък, откъснат от планината, без ръце и хвърлен в стъпалата на образа. Образът паднал на земята и се превърнал в прах, а вятърът го отнесъл. След това Камъкът се разраствал, докато напълнил земята- Даниил 2:31-35

Божественото обяснение на съня, дадено чрез Даниил обяснява, че главата на образа било Вавилонското царство, гърдите и ръцете, последвалата го Мидо- Персийска империя, корема и страните от бронз- последвалата я Гръцка империя, а краката- наследилата я Римска империя. Стъпалата представлявали „Светата Римска империя“ и наследниците ѝ. Желязото на стъпалата- гражданската власт, глината, премесена и намазана върху желязото изобразявала църковната власт в наше време. Погледнато от тази гледна точка, ние живеем във времето на десетте пръста или поделения на образа.

Камъкът представлява избраната Божия Църква, събрана от юдеите и езичници и от всеки народ и деноминация, да състави Месианското Царство. Накратко, това Царство ще бъде установено във власт и голяма сила, а земните царства ще изчезнат като с магическа пръчка. Тогава Месианското Царство ще се разрасне до такава степен, че да изпълни цялата земя и поеме под свой контрол всичко. Всеки самоволен грешник ще се отсече във Втората смърт.

Сънят на Даниил- друго гледище

Между Седекия и Месия имало дълъг период от време. През този период Бог дал време за управление на Езическите Царства, представени в Навуходоносоровия образ. Времето за власт да управлява света, според възможностите си, трябвало да продължи „седем времена“- седем символични години, всеки ден от които (лунно време) ще представлява година. Така „седем времена“ биха означавали по триста и шестдесет, 2520 години. Очевидно, този период ще изтече през 1915 г. С други думи, много скоро Езическото време за земна власт изтича. Тогава ще настъпи определеното време да започне да царува месианското Царство. Изглежда, това обяснява социалното напрежение понастоящем.

Съвсем същите факти, които били представени на цар Навуходоносор, Бог посочил с различни символи на пророк Даниил. Вместо един велик образ, Даниил видял велики зверове. Това означава, че езическите управления, които изглеждали толкова велики на светските люде, се явяват като зверове от Божествена гледна точка. Сигурно ще можем да се съгласим с това, когато погледнем към кървавите страници на историята. Светът бил под зверско управление, макар и най-доброто да предвидил за себе си, въпреки многото по-лоши условия, които бихме могли да си представим- например, анархия.

Първият звяр на Данииловият сън, лъв, представлявал Вавилон. Вторият, мечка, Мидо-Персия. Третият- леопард, Гърция, чиито четири глави представлявали наследниците на Александър Велики- четирима генерали. Четвъртият звяр изобразявал Римската империя. Десетте ѝ рога съответстват на десетте пръста на образа. Рогът, който имал очи и носел корона, се вярва от мнозина, че представлявал църковната власт, седяща на трон между политическата власт.

На Даниил била показана една сцена на съд, в който всички тези управления не били одобрени и властта им била отнета и дадена на Един, който се появил като Човешки Син. Царството му било постоянно, за да му служат и за да му се покоряват всички. А зверските управления били унищожени.- Даниил 7:13-27.

Пирът на цар Валтасар

Гордост нарушила равновесието на Навуходоносорския разсъдък и на полето Дура наредил да се издигне голямо изображение на самият него, като управител на земята. От народа се изисквало да му се поклонят с покорно страхопочитание! Ако народът гледал на него като на Бог, те по-сигурно биха му се подчинявали. Всред тях обаче имало трима евреи, които отказали да подгънат коляно. Съвестта им не била взета под внимание, достатъчно било, че те предизвикали император Навуходоносор. Една голяма пещ била опалена седем пъти или толкова гореща, колкото било възможно и в нея били хвърлени тримата слуги на Бога. Мъжете, които ги хвърляли вътре, вдъхнали пламък и умрели. Навуходоносор и приближените му, поглеждайки отгоре към пещта, видели тримата неповредени и с тях Един, подобен на Човешкия Син. Навуходоносор признал Бога на евреите и заповядал целия народ да го обожават. Макар че Божият народ днес е подложен на огнени изпитания, те вероятно не ще бъдат буквално изгорени в пещта. Въпреки това, Божията сила може да пази сърцата им във всяка беда.

След това Навуходоносор се умопобъркал и живял като животно седем години, хранейки се с треволяк, след което разумът му се възвърнал и въздал слава на Бога.

По-късно дошъл Валтасаровият пир, ръкописът на стената и падането на Вавилон, когато царството на медиани и персийци, представени в образа от среброто и от мечката в Данииловото видение завладяло притежанията, управлявани някога от Вавилон. Армията на Кир отклонила р. Ефрат, нахлула през коритото на реката и пленила градът, за който се предполагало, че е непревземаем.

Вавилон е символичното име в Откровенив на една велика Църковна система. Падането им е описано като осъществено чрез пресушаване на символичната р. Ефрат, за да се приготви пътя на царете от Изток- Царското свещенство, на което Христос е Глава. Реката представлява народът и богатството.- Откр. 17:15

Цар Дарий и Кир

Пророк Даниил бил издигнат от цар Дарий за верността му. Приближените му го мразели, защото прекратил подкупите. Те не познавали друг начин да напакоствят на Даниил, освен за сметка на религията му. Те подтикнали цар Дарий да увеличи влиянието си, като се обяви за единственият, който трябва да бъде обожаван. Те го увещавали, че това ще впечатли народа, като го направи по-лоялен към управлението му. Те издействали да се издаде декрет, че всеки, който обожава друг Бог, освен Дарий, да бъде хвърлен в яма с лъвове. Тогава те шпионирали Даниил и го обвинили.

Според мидо-персийският закон, царските декрети не можело в никакъв случай да не се зачитат. Ето защо, макар цар Дарий да съжалявал много, когато узнал, че най-верният му служител е заловен, не можел да отмени нареждането. Единствената му надежда била, че Данииловият Бог може да направи нещо за освобождаването му.

Даниил бил хвърлен в ямата на лъвовете, но на сутринта бил изваден жив. Тогава онези, които му напакоствили с царска заповед, били хвърлени в ямата с лъвове, също както Даниил, но били разкъсани.- Даниил 6:14-24.

В края на седемдесетгодишното запустение на Йерусалим, Бог смегчил сърцето на Кир, който тогава бил на трона, за да издаде прокламация, даваща свобода на всички израелтяни да се завърнат в Палестина. Той дал също пари и заповядал съдовете на Божия Дом- Храма, които преди били отнети, да бъдат сега възстановени. Приблизително петдесет хиляди израелтяни се завърнали- толкова малко от многото, отведени в плен. Ревностните, изпълнени с вяра в Авраамовото обещание, се завърнали, построили отново града, а по времето на Ездра- и Храма. Другите станали хора със светски ум и били заинтересувани от Вавилон. Така Бог отделил негодното от Израел, за да ги приготви за Месия. Все пак, „истинските израелтяни“, били малцина, в сравнение с цялото, когато настъпило времето за посещението им.

Долината на сухите кости

Видението на Йезекиил за долината на сухите кости, които се съединили, облекли се с мускули и след това с кожа, една изключително голяма армия, се предполагало, че представлява възкресението на мъртвите. Но това предположение изглежда е погрешно. Пророкът заявява, че тази картина представлява съживяването на надеждите за Израел. Първо сухите кости на надеждата, след това мускулите за сила и накрая храброст и завършеност. Ние четем, „ Сине човечески, тези кости са всичкия израелев дом. Ето те

говорят:“Костите ни изсъхнаха и надеждата ни се изгуби (отново да станат народ), ние сме погинали“- Йезекиил 37:1-14

Изпълнението на това предсказание изглежда прогресира сега всред юдейския народ. До скоро те нямаха никаква надежда. След това дойде Ционизма, сухите кости на надеждата за облекчаване на страданието, но без никаква надежда в Авраамовото Обещание. По-късно виждаме юдеите, израстващи в надежда в авраамовото обещание, идващи със сила, богатство и вяра. Очевидно, не е твърде отдалечено времето, когато националната им надежда ще бъде възстановена и те отново ще се радват като народ.- Исая 40:1,2; Римляни 11:25-33.

Писанията ни говорят за възкресението на мъртвите, че не е тялото, което ще бъде възкресено. На утринта на месианското царуване, Бог чрез Него ще гарантира на всеки от адамовата раса „тяло, каквото му е угодно“. Малцина светии ще участват в Първото възкресение в слава, почит и безсмъртие- божествено естество, далече над ангелите. Тогава ще дойде на света Божието благословение, за да им даде Възстановление- земни тела. Определено, за Бога е много по-лесно да ни даде каквото той възнамерява, ново тяло, отколкото някога, когато предполагахме, да събира всеки атом от праха от всяка страна, за да възстанови същото тяло. Нито един текст в Писанието не споменава възкресението на тялото, но много текстове споменават възкресението на душата, която ще бъде събудена и ще ѝ бъде дадено ново тяло. Земно- за земната класа и небесно- за небесната класа- 1 Кор. 15:37-40.

Словото направено плът

Юдейският народ, не успявайки да пази Закона на Завета на Синай, не успял да прави добро като семе на Авраам, годно да благославя света. Тогава настъпило времето Бог да предвиди Месия- изкупител и Освободител за Израел и всички народи. Той трябвало да стане плът, от Авраамовото семейство, да изпълни условията на Закона на Завета и тогава чрез себежертване, да стане Авраамово Семе на духовно равнище, способен да помага на всички, които ще отидат при Отца с него.

В Евангелието на св. Йоан (1:1-5), в пред- съществуващо състояние, той е описан като Слово на Бога или Логос, „Първородният на цялото творение“- Колосяни 1:15

Обръщайки се към народа си, древните царе стояли зад параван, пред който имало представител, който произнасял царската вест на народа. Такъв представител бил наречен Логос- царското слово или говорител. Илюстрацията е силна и прекрасна, когато се приложи към Единородният Божий Син, чрез който Бог говори на човечеството. Понастоящем, само на Църквата, а скоро и на света чрез Месианското Царство. Буквалният превод на Йоан 1:1 хвърля голяма светлина върху въпроса, който до сега бил тъмен. „В началото бе Словото и Словото бе с Бога и Словото бе Бог. То в началото бе с Бога. Всичко чрез него стана и без него не е ставало нищо от това, което е станало.“ „Словото стана плът и се насели между нас и видяхме славата му, като слава на Единороден от Отца“. Исус ни казва също с друг език, а именно:“Той бе началото на

Божие то създаване (Откр.3:14) „Той бе началото и краят, първият и последният, Алфата и Омегата“ (Откр. 21:6) Мисълта е ясна. Бог Йехова не създаде пряко някакво друго създаване освен Словото и самият него твърде велик в подобие на Йехова. Колко определено и все пак кратко е заявено това от Св. Йоан!

Следващата стъпка в божествената програма била благовещението на Мария, а след него най-великото събитие на историята- раждането на нашия Изкупител.

Новини на велика радост

Само когато свържем Бебето от Витлеем със Словото, за когото и чрез когото било създадено всичко, можем да фокусираме мислите си върху Исус. Неговият живот не бил чрез Адам или чрез Йосиф- един изгубен живот. Неговият живот бил пренесен живот. Словото, което било богато на дух и привилегии, слава и почит, „за нас стана беден (човекът Христос Исус), та чрез неговата бедност да се обогатим ние“, та човечеството да бъде изкупено от проклятието – Смъртно наказание и всичко, което то включва- скръб, мъка и отчуждение от Бога. „Приготвил си ми тяло за страдание от смърт“. Смъртта на неопетнения била необходима, като Изкупителна цена за Адам и расата му.- 1 Тимотей 2:6

Не е чудно, че ангелите се радвали да възвестят на овчарите, че Логос станал плът- Бебето от Витлеем. „Не бойте се! Ето, възвестяваме ви блага вест на голяма радост, която ще бъде на всички народи!“ Тя е за Юдеи и Езичници, всички грешници- „всички народи“. Все пак само малцина имали възможност да получат тази голяма радост, но Изкупителят обещава, че Той все пак ще бъде истинската светлина, която осветява всеки човек, който идва на света.- Йоан 1:9

„Защото ви се (човечеството) роди днес в града Давидов Спасител, който е Христос Господ“ Ах! Значението на думата Спасител! Тя означава Животодарител! Правото на живот било изгубено- всички умират. Животодарителят дошъл да предвиди вечен живот за умиращата раса. Благодарим на Бога за Животодарителят, който може да спаси всички!- Евреи 7:25

Произнесеното тогава пророчество: „На земята мир и благоволение на човеците“ все още не било изпълнено. Но приближава. Рождението на Бебето било стъпка към това. Смъртта на кръста била друга стъпка. Изборът на Църква като Месианска Невеста е следваща стъпка, почти завършена. Месианското Царство ще завърши благословеното пророчество.

Йоан Предгечата

Делото на Изкуплението започнало с Исусовото посвещение на смърт на 30 годишна възраст, символизирано от Кръщението му. Там онзи, който станал плът за целта, отдал себе си като изкупителна цена за всички, за да бъде в определеното време засвидетелствуван на всички. Смиряването на Словото, като приеме човешко естество,

раждането на бебето във Витлеем и годините на развитие след това били свързани. По същият начин делото на Йоан Кръстител било подготовка. Неговата мисия била провъзгласяване на Исус за „Божие Агне, което взема греховете на света“. Той укорил греха и увещавал към праведност, като нещо необходимо за всички, които биха приели Месия и бъдат благословени от него за участници в Царството, което той ще установи.

Йоан проповядвал :“Небесното Царство приближи! Покайте се!“ Само истинските израелтяни, без измама, приели Месия и се присъединили към славното му дело. Йоановото кръщение измивало греховете против еврейския Закон и било въведено само за евреи, не напълно верни.

Йоановото кръщение символизирило очистиване от оскверняване, било проповядвано на юдеите и било приложимо само за тях. Езичниците били изключени. Как те биха могли да се покаят и да се върнат в заветно отношение, когато никога не били в такова отношение? Юдеите, които все още били под Завета, направен с тях на Синай чрез посредника Мойсей, били в близки отношения с Бога, защото, както казва Св. Павел, всички те „били кръстени в Мойсей, в морето и в облака“. Всеки израелтянин в сърдечна връзка с Бога чрез Мойсей, преминавал от Мойсей към Христа и не се нуждаел от допълнително кръщение в Христа, защото вече бил приет в Мойсей, който бил образ на Христа.

Когато Повикът започнал да се праша към езичниците, неколцина в Ефес повярвали и били кръстени с Йоановото кръщение, като че ли били юдеи. Това било грешка. Според думите на Св. Павел, те били повторно кръстени в Христовата смърт. Езичниците трябвало да се кръщават направо в Христовата смърт.- Деян. 18:25; 19:3-5; Римляни 6:3; 11:17-25

Кръщението на Исус

Когато Исус се представил за Йоан при р. Йордан да бъде кръстен, това предизвикало изненада. Йоан заявил: Аз имам по-голяма нужда да бъда кръстен от тебе! Ти нямаш грях за умиване! Исус не обяснил въпроса. Той само казал :“Остави сега това да бъде така“. Така той намекнал, че не следвал йоановото кръщение за измиване на греховете, но че кръщението му имало друго особено значение, което Исус не открил. Св. Павел ни обяснява, че Йоановото кръщение символизирило пълното исусово посвещение на живота му на Бога като жертва, дори до смърт. –Евреи 10:5-9

След това Исус посочил, че цялото му служение било изпълнение на посвещението му, направено на тридесет годишна възраст, когато бил кръстен. Той символизириал потапянето си в смърт- принасяйки живота си в служба на Бога. Накрая на служението си той казал:“Но имам кръщение да се кръстя и как се утеснявам, докле се извърши!“- (Лука 12:50) На следващият ден на кръста, той извикал:“Свърши се!“ Кръщението му в смърт, започнато при р. Йордан, било завършено.

По тази линия, последователите на Исус му подражават. Те са кръстени в *неговата смърт* и така в *неговото тяло*, Църквата. (Римляни 6:3) Кръщението в Христовото общество или Тяло не ще завърши, преди последният член не премине в смърт. Тогава кръщението на Христос като цяло ще завърши. Тогава, зад завесата, чрез Първото Възкресение, цялото Тяло ще получи слава, почит и безсмъртие и участниците в него ще бъдат сънаследници с Исус в Царството, което ще бъде установено тогава. „Ако страдаме с Него, ще и царуваме също“.

Когато Исус излязъл от водата, небесата (висшите неща) се отворили пред него. Небесните истини станали по-ясни. Той могъл да разбере „дълбините Божии“ (1 Кор. 2:10) Това просветление настъпило чрез получаване на Светия Дух. Така неговите последователи получили Духа с мярка, зачевайки ги като Божии синове, сънаследници с Христа. Те също са просветлени- Евреи 10:32

Евангелие за Царството

В продължение на повече от шестнадесет столетия Израел чакал и се молел за идването на Месианското Царство, за да го издигне и благослови света. Провъзгласяването, че Царството е близо, било добра вест или Благовестието.

Но не били достатъчно юдеите, чиито сърца да бъдат в състояние на истински израелтяни, достойни да участват с Исус в славната служба на великото му дългообещавано Царство. „Той дойде в своите си (народа), но своите му го не приеха“- те го разпнали. Но на онези, които го приели (малцинство) дал свобода или привилегията да станат Божии синове, като преминал от Дома на Слугите под Мойсей в Дома на Синовете, под Главата Исус. Това се проявило в Петдесетница чрез зачатие на Светия Дух- Йоан 1:11-13; Евреи 3:1-6

Не се намерили достатъчно достойни Юдеи. Предлаганото Царство било отнето от тях и в продължение на двадесет века Бог попълвал предопределеният брой от свети Езичници. Външни белези и пророчествата също показали, че Царството не било установено тогава и не започнало да благославя света. Вместо това, онези, които не били готови от Израел, били откъснати от Божествената милост за определено време, а Повикът за Царството бил изпратен на Езичниците, да вземе от тях народ и да завърши предопределеното „Тяло на Христа“ (Римляни 11:1-7,11,12). Свети, осветени характери от всеки народ били събирани в продължение на двадесет столетия, като сега броят им е почти завършен и Царството предстои да бъде установено.

Затова когато избирането на Духовното Семе на Авраам бъде установено, този Евангелски век ще завърши. Тогава ще започне Месианският век, в който Христос и Църквата ще царуват в духовна власт. –Откр. 5:10;20:6

Тогава слепотата на Израел ще бъде премахната и благословенията на Новата Диспензация ще дойдат при тях и чрез тях- на всички земни племена, както Бог е обещал. Църквата е духовното семе на Авраам, което ще благослови естественият Израел и света като това е посочено ясно в Галатяни 3:16,29

Притчи за Царството

Иисусовите притчи се отнасят главно за Царството. Някои от тях показват как Юдеите не успели да станат наследници на Царството и как Езичниците се присъединили. Други показват как класата на Царството страда от насилие през този век, като част от приготвянето им за слава в Царството. „Небесното Царство (класа) страда“. Насилието доминирало върху нея в течение на векове.

Притчата за Царския Син показва, че Юдеите първи имали възможност за сънаследие с Месия в Царството му. След това покана получили езичниците. А те- не много мъдри и учени били приготвяни за месианското Царство в продължение на двадесет столетия „Не знаете ли, че светиите ще съдят света?“- 1 Кор.6:2

В притчата „Сватбена дреха“ се изобразява връзката на вяра с Бога чрез заслугата на Христа. Онзи, който я отказвал, бил изхвърлян от класа на Невестата и нейната компания. Това изобразява предварително съдбата на всеки, който отхвърля ефикасността на жертвата на Христа за умилоствение за греховете им. Те ще бъдат насилно изгонени от светлината на настоящата истина.- „във външната тъмнина“, в света. Постепенно те ще разберат, че са изгубили Царството с голямо огорчение- плачейки и скърцайки със зъби.

Перлата на Голямата награда илюстрира безценността на Царството- тя си струва цената- всичко наше.

Притчата за житната нива на Царството представлява Църквата през този век. Житото, почти задушено от плевелите на заблудата, все пак накрая узряло и било събрано в небесния хамбар и ще бъде слънце на правдата, което ще въвежда в новия ден на Месианското Царство- Матей 13:43

Притчата за талантите представя как всеки посветен ученик на Христа е слуга на собствените си таланти и че според верността си ще участва в Царството. Верността при употребата на малкото таланти понастоящем, ще донесе големи възможности за благославяне на света в следващия Век.“Ще те направя управител на много неща“- Матей 25:21

Блудният Син

Книжниците, фарисеите и докторите по Закона представлявали по-старият брат в притчата за блудния син. Митарите и грешниците, безгрижните за духовните привилегии били Блудния син, отчуждени от бащиния си дом. Исус посочва божие поведение към завърналия се блуден син. За него той предвижда „празник“, благословение, в което може да участва всеки, ако пожелае. Онези, които получили Иисусовата вест, били не много велики, мъдри или благородни, но главно каещи се блудни синове.

Притчата за богатия и Лазар илюстрирала същия урок. Юдейският народ бил богатият човек. Трапезата му- духовната храна, Божиите обещания, с които бил изобилно снабден.

Одеждата му, фино ленена, представлявала Оправданието, резултат от образните жертви в Деня на Умилостивението. Пурпурната му дреха представлявала символично факта, че той бил идентифициран с Божието Царство. Пурпурът е символа на царствеността. Лазар представлявал безпомощността на грешниците и езичниците, които гладували и копнеели за обещанията на Авраам, но които се хранили само с трохи до отхвърлянето на Израел.- Матей 23:38

Раните по тялото на бедняка представлявали болното от грях състояние. Кучетата, които го лижели, представлявали съчувствието на езическите „кучета“. Това било илюстрирано от ханаанката, чиято дъщеря Исус излекувал. Тя не била юдейка и затова първоначално Исус отказал да ѝ помогне, казвайки :”Не е добре да се взима хляба от чадата и да се дава на кучетата“. Но тя молела: „Да, Господи, но и кучетата ядат от трохите, които падат от трапезата на господарите им“. Исус ѝ дал троха.

Богатият човек, юдейският народ, умрял за тези велики благословения. Всенародно, той заспал в Хадес и очаква повторно събуждане. Но персонално евреите преминали във време на голяма скръб, представена символично като огън, в продължение на двадесет столетия.

Лазар също умрял в състоянието си на немилост и се намерил в „лоното на Авраам“- чедо на Авраам. Така езичниците станали Авраамово семе и наследници на духовната част на Авраамовото обещание.- Галатяни 3:29

Не е умрял, но спи

Когато Исус намерил наскърбените да оплакват смъртта на дъщерята на Яир, той казал :“Момичето не е мъртво, но спи“. Тогавата той я събудил. Човекът не умира, както животното. Въпреки че смъртта на човека и животното е прекратяване на живота, все пак на човека Бог дава скъпоценни обещания за бъдещ живот чрез възкресение. Съществуват многобройни уверения, че човечеството ще бъде възстановено от смъртта, за да получи обещанията. Затова Писанията говорят за човека не като за умиращ, но само за заспиващ. Несъзнателните спящи имат обещание да се пробудят в утрото на възкресението. Исус заявил, че всички, които са в гробовете, ще чуят гласа му и ще излезнат- някои за живот, като вечна награда за сегашната им вяроност, а други- за изпитание или съд, за определяне на вечната им надежда- Йоан 5:28,29. Исус пробудил Лазар, чиито сестри Марта и Мария му били познати и той често посещавал дома им, когато спирал във Витания. Когато Лазар заболял сериозно, сестрите му изпратили на Исус следната вест:“Господи, онзи, когото обичаш, е болен“. За тяхна изненада, той оставил Лазар да умре. Споменавайки този въпрос, той казал на учениците си:“ Нашият приятел Лазар *заспа*“, а по-късно Исус им казал: „Лазар е мъртъв“. Исус не казал нито дума за това, че мъртвият отива на небето, чистилището или ада, както някога се вярвало. Виж Йоан 3:13; 11:13,14; Деян.2:29-35

Думата *спя* се използва много като символ на смърт. „Авраам заспа с отците си“, а неговите отци били езичници. Св. Павел споменава „спящите в Исус“ и ни казва: „Всички ние не ще заспим“, имайки в предвид онези, които ще останат живи до установяване на Месианското Царство и Първото Възкресение- при началото на царуването Му.

Този сън не е нито на небето, нито в чистилището, нито в ада в мъки. Библията заявява :“Спящите в пръстта ще се събудят“, някои, за да светят като звезди, а други- да бъдат в презрение и срам, докато проявят покаяние и лоялност.- Даниил 12:2

Капернаум, „свален до ад“

Капернаум, сцената на повечето от исусовите могъщи дела, сега е в руини. В това ние виждаме изпълнено исусовото пророчество: „О, ти Капернауме, който си се възнесъл до небето, ще бъдеш свален до ада“- до Хадес- гроба.

Символично, този град бил въздигнат до небето с привилегията да бъде собствен на Господаря град по време на служението му. Големите му привилегии означават голяма отговорност и затова Исус им казал, че ако същите могъщи дела, извършени сред тях, са били извършени в Содом и Гомор, те биха се покаяли. Той казал :“В съдния ден Содом и Гомор ще бъдат в по-добро положение, отколкото вие“.

Съдният Ден е без съмнение Хилядогодишното царуване на Христа, който Съд или изпитание ще се даде на света, за да се разделят „овце“ и „кози“- за да се определят достойните от недостойните за вечен живот. Тази славна епоха ще бъде един благословен ден на привилегия, светлина и милост, в които цялата тъмнина на греха ще изчезне. За онези, които съгрешили без светлина, ще бъде по-поносимо“, отколкото за тези, които се радвали на големи привилегии и възможности.

Изучаващите Библията виждат, че Съдният Ден бил в голяма степен неправилно разбран. За него било учено, че е време за осъждане, вместо период на изпитание, за да се види кой при изпитание ще се окаже достоен и кой- недостоен за вечен живот, за който Исус умрял, за да го осигури за всеки от Адамовата раса, който го желае при Божиите условия.

Първият Съден Ден бил в Едем. Поради непокорство татко Адам бил осъден на смърт. Неговата раса била под това осъждане в продължение на шест хиляди години. Исус умрял, за да освободи всички от тази присъда и да гарантира на всички възможност за вечен живот. Само малцина верни, една Избрана класа, били вече благословени. Техният съд или изпитание е преди този на света, за да могат с Исус да съдят света през изпитанието му или Съдния ден- Хиляда години.- 1 Кор. 6:2; Деян. 17:31

Притчата за овцете и козите

Тази притча рисува условията на Царството, след като Църквата е прославена и Царството- установено. Тя ще започне да се изпълнява, „Когато човешкият Син дойде в славата си и всички свети ангели с Него.“ Всички народи, включително спящите в

смъртта, ще бъдат на изпитание пред Христовото Съдилище, за да се определи дали искат доброволно или недоброволно да бъдат в пълна хармония с Бога и получат Божественото благословение за вечен живот или напротив, бъдат унищожени във Втората смърт.

Онези, които своеволно развиват, подобно на коза разположение, ще минат в немилост при Месия, представено от лявата му ръка. На края на Хилядолетието, разделението ще засегне цялото човешко семейство и ще заведе всички в една от двете класи. Едната класа ще бъде възнаградена с „Божият дар- вечен живот“. Другата класа- недостойните- ще получат наказанието, което Бог предвидил, а именно- унищожение, *коласин*, отсичане от живот. „Душата, която е съгрешила, ще умре.“

Тяхното унищожение е представено символично с огън и било илюстрирано с огън в Долината на Ином (погрешно преведено „Ад“), в която бил унищожаван боклука в Йерусалим. Някога Долината на Ином (гръцки „Геена“) била много дълбока. В нея били пускани само трупове, включително на много злонравните престъпници. Тя символизираща безнадеждност- унищожение. Исус употребил Йерусалим като образ на Новия Йерусалим. Тази долина- Геена- предзнаменувала Втората Смърт, от която не ще има изкупление, нито възстановление.

По- рано Геената била наречена Тофет. Когато Израел станал идолопоклонски, там бил издигнат образа на Молох и децата били изгаряни живи в ръцете на образа- жертвено- дяволски. Добрият цар Йосия я осквернил за отпадъчния боклук.

Нашите благочестиви бащи предвидили за нас по-лоши идоли- идоли веруя! На тях сме учени да жертваме милиони езичници и неизбрани бебета! Но времето им е отминало! Слава Богу! Нашите гледища за Бог са по-ясни и обяснението на Библията- по-истинско.

Делото на Царството- илюстрирано

Не само Исус и учениците му проповядвали Царството и поучавали за него с притчи, но могъщите дела, които Исус направил подразбирали и предзнаменували още по-великите дела, които щели да се осъществят чрез Царството му, през Хилядогодишното му царуване.- Матей 4:23; Исая 35:5,6

Това е заявено с думите:“Това извърши Исус и изяви славата си.“ С други думи, делата на Исус били предварителен проблясък на делото на славното му Царство. Много от могъщите му дела били извършени в Събота по същата причина. Както шестте дни на седмицата представляват труд и мъка, резултат от греха, така седмият ден представлява Хилядолетието, „почивката на Божия народ“, осигурена на всички, които я приемат чрез заслугата на Христовата жертва.

Превръщането на водата във вино как обикновените неща понастоящем, простотата на настоящата истина, ще бъдат променени от Господ в радостите на царството в славния Сватбен празник.

Очистването на прокажените представлявало очистването от проказата на греха. Единият, който се върнал, за да отдаде слава на Бога, изобразявал факта, че само едно „малко стадо“ приема милостта- опрощаване на греховете през този век.

Изцеляването на болния представлявал великия факт, че всички болести (умствени, морални, физически) ще бъдат изцелени от Месия, „Добрият лекар“, „Царският Свещеник, изобразен от Мелхиседек.

Отварянето на Слепите очи и Глухите уши представлявало по-големият факт, че в определеното време, очите и ушите на разбирането на цялото човечество ще бъдат отворени и Божията слава ще се яви и ще бъде приета. „Всяка плът купно ще види това“- Исаия 40:5

Преображението на нашия Господ на Планината било друга илюстрация на Царството. Учениците му не узнали дали това било реалност или видение, докато Исус не казал: „Не казвайте видението никому, докато Син Человеческий не бъде възкресен от мъртвите“. По-късно св. Петър заявил, че онова, което видели на планината, изобразява Месианското Царство.- 2 Петър 1:16-18

Осанна във висините

Към края на Исусовото служение, той дошъл във Витания в дома на Лазар, Марта и Мария- същият Лазар, когото той събудил от съня на смъртта.

Мария избрала този момент, за да помага краката на Господаря със скъпоценно миро, което той заявил, че било помазание за погребението му- Матей 26:12

На следния ден той изпратил за магаре и отпътувал от там за Йерусалим по начина на Израелските царе. Когато Исус видял Йерусалим, той заплакал за града, възкликвайки:“ О, Йерусалиме, Йерусалиме, ти, който избиваш пророците и с камъни убиваш проведените до тебе, колко пъти исках да събера твоите чеда, както кокошка прибира пилците си, но не поискате. Ето, оставя се вам домът пуст, защото казвам ви: Няма да ме видите отникде, докато не речете:“Благословен, който идва в името Господне“. Междувременно Царството не е забравено, а забавено. Месианската Невеста ще бъде само частично еврейска. „Израел не получи“ жадуваната главна милост, но Избраните я получили.

Множеството схванало духа на случая, че Исус бил обещания Цар и го приветствали като Месия. Те поставили дрехи и палмови клонки пред него, подразбирайки с това, че и най-доброто на земята не е толкова добро за Един толкова велик. Междувременно те викали:“Осанна на сина Давидов!“ Дългообещаният Месия по Давидова линия! „Благословен, който идва в името на Йехова!“-Матей 21:9

Фарисеите, които не вярвали, смятали процедурата за светотатство и казали на Исус да спре викането. Исус рекъл, че пророк Захария казал:“Възкликавай!“ (Зах. 9:9) и затова трябвало да се вика.“Ако те мируват, камъните ще викат“, Бог заявил това. Трябвало да се вика. Пророчеството трябвало да се изпълни.

Триумфалното влизане на нашия Господ в града било последвано от очистването на Храма от сарафи и търговци.

Цената на Царството

Библията със сигурност ни казва, че пътят към Царството е труден и тесен, че цената да бъдем ученици на Исус е самоотричане и носене на кръст. Мнозина се учудват, че обещанията са ограничени така и не са за всички, които се стремят да правят добро, без вяра или саможертва.

Притчата за камилата, промъкваща се през иглени уши илюстрирала как богатите трябва да разтоварят богатството си, ако биха желали да се приготвят да участват в Царството. Малката вратичка в по-голямата такава била наречена „иглени уши“.

Сега изследователите на Библията обясняват, че трудностите са приложени за постигане на Царството, защото Бог желае едно много малко отбрано общество за тази славна позиция. Той направил изпитанията толкова сурови, че само най-светите ще се възползват от възможността да спечелят Царството.

Младият управител попитал Исус:“Що да сторя, за да наследя вечен живот?“ Исус го насочил към Закона, който обещал вечен живот на всеки юдеин, който щял да го пази. Младият човек отговорил, че правел най-доброто, на което бил способен, но все още бил умиращ. Исус го обикнал за усилията му да прави добро и му посочил нов път към вечен живот -чрез саможертва като него ученик. В резултат на това, той можел да стане сънаследник в Исус в слава, почит и безсмъртие.- Марко 10:17-25; Римляни 2:7; 8:17

Двама скъпи на Исус ученици го помолили да седнат с него на престола в Царството му. Господарят отговорил:Можете ли (желаете ли) да пиете от моята чаша на самоотричане, саможертва, безчестие и срам?Можете ли да се кръстите в моята смърт? Доброволно да се отречете от всяка земна привилегия, ако Божието провидение за вас е такова?- Матей 20:22; Марко 10:35-38

Любимите ученици отговорили, че били готови на всичко с помощта на Господаря. Той ги уверил, че ще даде изпитания и помощ и че ако сме верни до край, ще имаме короната на живота. Почестите и славата на Царството не ще бъдат определени чрез милост, но чрез Справедливост.- Матей 20:23; Откровение 3:21; 2:10

Господната Вечеря

Пет дни след като Исус яздил на магаре, предлагайки се за израелски цар, настъпила Пасхата, образ на спасяването на Църквата на Първородните.

Исус бил Божието Агне, отнемащо греха на света. За да извърши това, той трябвало да бъде Пасхалното Агне. Св. Павел казва:“ Христос, нашата Пасха е заклан, затова да празнуваме.“ Исус ял образното пасхално агне с учениците си. Тогава той взел безквасен

хляб и плод на лозата, като представил собствената си плът и кръв, установил една първообразна Пасхална Вечеря.

Исусовите последователи трябвало да правят това във възпоменание на смъртта му, като първообразно Агне. Той казал:“ Ако не ядете плътта и не пиете кръвта на Човешкия Син, нямате живот в себе си.“ Разбира се, външното формално извършване не е нищо, освен ако не символизира сърдечни преживявания. Исусовите последователи трябва да разберат в сърцата си, че неговата смърт е Изкупителна цена за греховете на целия свят, че без нея не би имало вечен живот. Такива вярващи съставляват Църквата на Първородните, които преминават в живот преди света- чрез Първото възкресение.- Откр. 20:6

Св. Павел показва едно още по-дълбоко значение на Възпоменателната Вечеря. Всички последователи на Исус са представени в Единия Хляб, който бил разчупен и участващи в Едната чаша на страданието, срама, позора и смъртта. (1 Кор. 10:16,17) Само такива ще бъдат членове на славното му „Тяло“, „Пророкът като Мойсей“- Деян. 3:19-23

Учниците пренебрегнали измиването на краката си едни на други, дори на Господаря. Исус извършил службата като урок по смирение- не като церемониал. Духът на урока е, че ние си услужваме едни други доколкото ни е възможно, като „членове“ на Христа.- Деян. 9:5; 1 Кор. 12:27

След вечерята Исус и Единадесетте отишли в Гетсиманската градина, където Юда го предал на чиновниците с целувка. Тогава последвали възпоменателните и заключителни сцени от живота на нашия Господ.

“Есо Номо!”-Ето Човекът!

Рано на следващата сутрин Исус бил отведен при Пилат и обвинен в държавна измяна против императора, защото твърдял, че самият Той е Цар. Неговите обвинители били главно Юдеи. Пилат разбрал престъпният замисъл на обвинението -да се осигури смъртта на една беззащитна личност. Научавайки, че Исус бил от Галилея, той направил опит да се освободи от отговорност, като го изпратил при цар Ирод. Но Ирод нямало какво да прави с Исус. Той бил чул за чудесата му и се страхувал. След като иродовите войници се подиграли с Исус, той бил върнат при Пилат. Обвинителите му настоявали, че ако Пилат го освободи, това би означавало доказана нелоялност към Римския Император.

Пилат се опитал да освободи Исус и за да задоволи вдигащите врява, заповядал Исус да бъде бичуван. Но това не задоволило тълпата, която крещяла:“Разпни го!“ Накрая, поставяйки Исус на видно място, възкликнал: “Есо Номо!”- Ето Човекът! Няма друг Юдеин, равен на него! Бихте ли го разпнали?“ Тълпата крещяла по-настойчиво:“Разпни го“ Няма нищо по-закоравяващо от религиозните заблуди.

Исус не бил идеал за Цар на тълпата. Ако той беше вулгарен, груб и самохвалко, щеше да бъде по-близо до идеала им за личност, подходяща да издигне народа им от Римското иго и да стане завоевател като Александър Велики. Нито последователите на Исус са идеал за света. Заедно с Исус, те са считани за особени. Както Св. Йоан писал:“Както е той, така сме и ние в света“- отхвърлени от гледна точка на човешките идеали.

Човечеството не успяло да разбере, че Божията цел за Христа и последователите му била да ги пригответи чрез кротост, благодет, дълготърпение и любов за славното дело на Месианското Царство. Настоящите преживявания са необходими, заявява Библията, така че Царското Свещенство по-късно ще бъде Състрадателно Свещенство по отношение на човечеството.- Евреи 2:10; 3:1; 5:8-10; 12:11

Надеждата на умирация престъпник

Пилат измил ръцете си пред народа, като по този начин изразил своята невинност по отношение смъртта на Исус. След това той дал необходимите разпореждания за екзекуцията. Римското управление очаквало от него да бъде абсолютно справедлив по отношение на Римските граждани; отношението към другите, трябвало да бъде отстъпчиво.

Двама крадци били разпнати по същото време, по един от всяка страна на Исус, върху чиято глава било написано обвинението -престъпление, за което бил разпят:“ Исус- Царят на Юдеите“. Малко видове смърт са толкова мъчителни, както разпъването на кръст.- Матей 27:37

Единият от крадците се пошегувал с Исус, казвайки:“ Ако си Божият Син, Месия и Царят, докажи това като слезеш от кръста.“ Ако Исус бил спасил живота си., той не може да стане Цар и Спасител на света, защото само чрез неговата смърт можело да се посрещне смъртното наказание против Адам и расата му. Исус умрял доброволно. Неговата смърт била жертвена смърт.

Другият крадец защитил Исус, казвайки, че той не бил извършил нищо погрешно, докато те получавали справедливо наказание.

След тази защита каещият се крадец се обърнал към Исус: „Господи, ако ти си Цар и ако някога дойдеш с Царството си, спомни си за бедния крадец. Направи нещо за мен!“ Исус отговорил :“Амин!“ , т.е. да бъде така, както молиш. Въпреки че, както изглежда аз нямам приятели нито на небето, нито на земята, все пак ти казвам в този мрачен ден.“Ти ще бъдеш с мен в Рая. Моето Царство ще бъде установено и под негово влияние земята ще се превърне в рай. Ти ще бъдеш възнаграден там.“

Поставената неправилно запетая в обикновения превод на Библията (английски език) и Цариградски превод на български език, заблуди всички нас. Очевидно Исус не отишъл в рая в онзи ден, защото раят е все още неустановен. Освен това, три дни по-късно, когато станал от мъртвите, казал на Мария:“Още не съм се възнесъл при моя Отец“. Св. Петър ни казва, че той бил мъртъв и душата му била въздигната от мъртвите на третия ден. (Деян. 2:31)“Всички народи“ трябва да се благословят чрез Месианското царство, но покаянието подготвя за по-бързо благославяне и по-малко „удари с камшик“.

„Оживотворен по дух“

Понеже били още човечи, учениците не могли да разбират духовните до деня на Петдесетница. Затова било необходимо Исусовото възкресение да се демонстрира на хората. Само *вярващи* могли да получат просветление. Те трябвало да вярват, а така също да знаят, че той не е повече човек, а отново –духовно същество.

На третия ден след Голгота, жената, която носела балсамиращи благовония, намерила гробницата празна. Мария срещнала Исус, но не го познала, защото той ѝ се явил като градинар. Исус се разкрил чрез гласа си.“Още не съм се възнесъл при моя Отец и вашия Отец, при моя Бог и вашия Бог.“ Новината се разпространила. Св. Петър и св. Йоан били изумени и двамата изтичали при гробницата. Те не видели нищо друго, освен изпразнената гробница и свитите дрехи.

По-късно в същия ден двама от тях пътували за Емаус. Те разговаряли оживено, когато Исус в друг образ, непознат за тях, се присъединил към тях. Той тихо им обяснил образите и пророчествата, които предсказвали Исусовата смърт като Изкупител на човека, като казал:“По такъв начин трябвало Месия да пострада и да влезе в славата си.“ Разказвайки след това за преживяното, те споделили:“ Не пламтяха ли сърцата ни,когато той разговаряше с нас по пътя и ни откри Писанията?“ На вечерята той им се открил и изчезнал.

Същата вечер мнозина от тях се събрали в горната стая, обсъждайки забележителните събития на деня. Вратите били заключени, дори подпрени, поради страх от Юдеите. Внезапно, докато вратите били все още заключени, Исус се явил сред тях, пак различен. Този път той се явил такъв, какъвто бил преди. Дори това ги изплашило, въпреки че той им казал, че това, което виждат било плът и кръв и доказал това, като ял. Той не бил повече плътския Исус. При възкресението си, той се върнал в духовното си състояние. (1 Кор. 15:44) Той обаче имал силата да се материализира, както светите ангели правели (и той самия, преди да стане плът).

Съмняващият се св. Тома

Следващата неделя Исус отново се явил в горната стая- присъствал и св. Тома Той упрекнал братята си, че били твърде лесно убедени, че са видели Исус и каза, че не би повярвал, ако не пипне следите от пироните и раната от копието.

Исус се появил отново в тяло, подобно на униженото с белезите от копието и следите от пироните. Той заставил Тома да се убеди, но казал за още по-големите благословения за онези, които без тези доказателства могли да повярват напълно. – Йоан 20:26-29

Библията казва, че Исус не е повече плът, но духовно същество след възкресението си. Както Св. Павел заявява, Църквата трябва да бъде променена, защото „плът и кръв не могат да наследят Божието царство.“ Всички ние трябва да бъдем променени, за да можем да бъдем духовни същества- като него, което сигурно означава, че той повече не е плът. Той бил „умъртвен по плът, а оживотворен по дух“, пише Св. Петър.- 1 Петър 3:18

Исус се явил на последователите си три пъти в деня на възкресението си и още пет пъти за кратко време през следващите тридесет и девет дни. Това било част от големия урок, че Исус не бил повече мъртъв и повече не бил плът- че той е „превъзвишен“- Филипяни 2:9; Йоан 6:62

Савел от Тарс могъл да види издигнатия прославен Исус, непокрит с плът, сияещ над яркостта на слънцето по обед. Краткото зърване му коствало зрението. Ако Исус се явявал така на учениците си през четиридесетте дни след възкресението си, те щели да бъдат изплашени, смутени и неспособни да разберат нещата. Св. Павел споменава за своето зърване на Исус, казвайки:“Аз го видях, като един, роден преди времето.“ Думите му се обясняват със значението, че целият Божий народ, църквата на Първородните, ще се родят като духовни същества при възкресението си. Променени така, те ще видят Месия такъв, какъвто е във великата му слава. Но Савел го видял преди времето. - 1 Йоан 3:2

Почивката на Петдесетница

Петдесетницата, петдесетия ден бил юбилеен *ден*, както петдесетата година бил Юбилейна *година*. Петдесетият ден последвал Съботния ден-цикъл ($7 \times 7 = 49$), както Юбилейната година следвала цикъла на Съботната година ($7 \times 7 = 49$). Както Първообразът на Юбилейната година ще въведе света в славната почивка на Месианското Царство и в Ново-заветни отношения с Бога, така първообразът на юбилейният ден въвежда вярващите в една почивка на вяра в Петдесетницата. Така обяснява Св. Павел:“Ние, които вярваме, ще влезем в почивката.“ Всички истински Християни са способни да пазят една Събота на вяра и надежда през цялото време, не само на Седмия ден или на Първия ден. Всеки ден за тях е почивка чрез вяра в Христовата жертва- Събота за душата- предзнаменование на небесната почивка.

Никой не можел да влезне в тази истинска Съботна почивка, докато Исус не отворел пътя. Неговата смърт била необходима като Изкупителна цена за човека. Възкресението му било необходимо, за да му даде възможност той да приложи тази цена за наше добро. Той се възнесъл нависоко, за да се яви в присъствието на Бога, като Защитник на учениците си. Той им приписва своята заслуга, за да покрие несъвършенствата им и направи жертвата им приемлива от Бога, за да могат да страдат с него и бъдат прославени с него. За верните остава почивка, още по-съвършена- да я получат при „промяната“ им във възкресението.- Евреи 4:3,9,11.

Под ръководството на Исус, Апостолите, последователите му не могли да започнат делото си, докато не получат Петдесетното си благословение- Светия Дух- доказателство, че са приети като Божии синове. Единственото нещо, което направили те през времето преди собственото им приемане, било избирането на наследник на мястото на Юда, но очевидно Бог никога не признал избора им. В своето определено време, Бог представил Св. Павел за дванадесети Апостол- един от дванадесетте основни камъни на Новия Йерусалим. (Откр. 21:14) Заблудата за съществуването на Апостолска приемственост в

лицето на епископи на Църквата, била скъпо струващ. Тя довела до още по-ужасни заблуди.

Проповядване на Петдесетницата

Само Дванадесетте били специално ръкоположени за Апостолство, да бъдат говорители на Църквата. Тяхното решение би връзвало на земята неща. Които щели да бъдат вързани на небето, а развързаните на земята неща, щели да бъдат развързани в очите на Бога. Дори те не получили утвърждаване от Небесния Отец, преди да получат Светия Дух. Според Писанията, никой не е упълномощен да проповядва или да поучава, ако не е получил Божият Свят Дух. Всеки, който е получил този дух, има Божествено позволение да проповядва, напълно независим от земни ръкополагания.- Исая 61:1

Това, което ни е казано, е важно за пророческите думи относно Исус- Главата и Църквата-Тялото му: „Духът на Господа е върху ми, защото ме помаза да благовестувам на кротките.“ Всички, които са получили това помазание, имат божественото поръчение да проповядват благите вести. Който не е получил този божествен авторитет, не може да бъде Божествен посланик.

В изпълнение на Исусовите думи:“ Давам ви ключовете на Царството“, Св. Петър символично употребил два ключа във връзка с Евангелието. Първият ключ- в деня на Петдесетницата- да отвори вратата и да покани всички Юдеи да станат членове на Христовото Тяло, Църквата чрез зачатие на Светия Дух. Три и половина години по-късно той употребил другият Ключ и оставил вратата отворена за Езичниците. Корнелий бил първият езичник, допуснат да влезе в членство в Христа.

Хиляди от най-святите Юдеи дошли в Йерусалим да наблюдават Петдесетницата. Така хиляди наблюдавали проповядването на Петдесетница и разнесли благословията и просветлението ѝ по света.

Предстои още едно- второ Петдесетно благословение. Само специални Божии слуги и слугини участват в първото и се добират до Царството. Но под Месианското Царство Божият дух ще се излее над всяка плът. Те ще видят онова, за което древните мъже им проповядвали- Йоил 2:28,29; Деян. 2:16-18

Божият Избран Съд

За Св. Павел Исус казал, „Съд избран ми е той, да носи името ми на езичниците.“(Деян.9:15) За първи път той се явява пред нашето внимание като един, който одобрявал смъртта на Св. Стефан. Междувременно той продължил да „да диша заплашване и убийство върху учениците Господни“- Деян.9:1

Когато видим силата на Истината и преобразяващото ѝ влияние върху човешкия ум, ние се изумяваме. Все пак ще трябва да помним, че Бог никога не насилва свободната воля. В

„обръщането“ на св. Павел Исус само показал един честен човек къде греша и какви привилегии ще има във връзка с един направляван от Бога курс.

Св. Павел станал наследник на Юда. Трябвало да има дванадесет Апостоли на Агнето-корона от дванадесет звезди на челото на Църквата- и дванадесет фундамента на Новия Йерусалим, като на тях били написани имената на дванадесетте апостоли на Агнето. Ние сме сигурни, че името на св. Павел е сред тях. Това е в съгласие със свидетелството, че не бил такъв, който стои зад най-главния от Апостолите, а изобилствал с видения и откровения, повече от всички тях заедно. Матей бил избран преди Петдесетницата и никога не бил признат от Бога.

Св. Павел е най-бележитият от Апостолите. Всички те били славни характери, избирани специално от Бога за специална служба нему. Подобно на другите Апостоли, Св. Павел не казал нищо за някакво вечно мъчение за някои. Той заявил, че онези, които в края на краищата се окажат недостойни, ще бъдат „наказани с вечно унищожение“. Св. Павел е този, който изтъкнал, че Исус трябва да дойде втори път и трябва да царува, докле постави всичките си врагове под краката си. Чрез благородния си говорител Исус ни изпратил подробности за праведни и неправедни, „промяната“ на Църквата при Второто идване на Христа, характерът на Антихриста и т.н. Ако посланията на Св. Павел липсваха, колко голямо щеше да бъде невежеството ни по толкова въпроси!

Езичници сънаследници

Божият завет с Авраам дава увереност, че всички благословения, които Бог предназначил за човечеството, ще дойдат чрез авраамовото потомство. Юдеите били естествено семе на Авраам и било правилно на тях да принадлежат обещанията. Но когато всички юдеи, които притежавали вярата на Авраам били привилегирани да отидат при Христа и да станат с него сънаследници в Месианското Царство, тогава Бог чрез св. Петър употребил втория ключ към Царството.

Три и половина години след Петдесетница, ангел от Господа се явил на Корнелий. Той му казал, че сега Бог бил готов да приеме молитвите му и отдаването му. Той му казал да изпрати за св. Петър в Йопия. От него щял да чуе „думи“, на които трябвало да повярва, за бъде приет напълно от Бога и получи Светия Дух.

Били изпратени трима вестители да доведат св. Петър. Междувременно Бог подготвил Апостола. На него му било казано, че онова, което Бог е очистил, той не трябва да счита повече за нечисто. Св. Петър свързал съня си с посетителите си и бързо заминал за дома на Корнелий. Той намерил Корнелий и семейството му набожни и готови да слушат. Той им разказал истинския разказ за Исус: смъртта му, възкресението, повика на Църквата да бъде негова класа на Невеста- доказвайки се достойни чрез лоялност и вяроност до смърт.

Докато Св. Петър говорел, посветеният народ, пиещ от вестта, приел напълно условията на ученичеството. Тогава Бог проявил приемането им с *дара* на Духа, тъй като така било

прието за всички християни в началото на този век. Изненадан, св. Петър казал, Ако те получиха Светия Дух, кой може да им забрани водното кръщение, което е само символ на посвещението им да бъдат мъртви с Христа? Тук за първи път езичниците започнали да се присаждат на Маслиновото дърво- Римляни 11:17

Църквата в Антиохия

Постепенно Евангелската вест намерила слушащи уши сред езичниците, но по-малко на брой. Законът, упражняван от Юдеите бил особено Божие благословение, подготвящ някои от тях за Евангелието. Първата Църква, в която езичниците изглежда преобладавали на брой, била в Антиохия. Варанава, Сила и други били забележителни сред братята там, а по-късно и св. Павел. В Антиохия за първи път последователите на Исус били наречени Християни. Много Християни желаят да не приемат друго име.

Според Библейският текст, Църквата в Антиохия имала много прости наредби, подобни на практикуваните от Исус и Апостолите. Формите и церемониите на набожност още не били навлезнали, за да изтласкат простотата на Христа. Те се срещали, за да растат в милост, знание, любов и да си помагат едни други по „тесния път“. Когато навлезнали по-навътре в изучаването си, те участвали в мисионерския дух и упълномощили и финансирали мисия, водена от Св. Павел и Варанава. Ръководени били и други мисии, както е записано в книгата Деяния.- Деян. 13:1-5

Не след дълго, Църквата била сполетяна от ужасните преследвания на Нерон и Деоклициан. Тези римски императори намирали развлечение и разсейване от скуката в ужасните мъчения, на които подлагали беззащитните последователи на Исус, чиято мисия в света е само „да правят добро на всички хора, доколкото имат възможност, особено на своите по вяра“ и да се подготвят едни други за общуване с Изкупителя им в идващото Царство- Галатяни 6:10

Защо Бог позволява преследванията? Отговорът е, че изпитанията на вярата и лоялността към Бога, са необходими за Исусовите последователи, както са били нужни и за самия него, като по същата причина, те трябва да развият и кристализират характера. Това съответства на Исусовото преследване и разпятие. Той обяснил това, казвайки: „Необходимо беше Човешкият Син да пострада и влезе в славата си.“ Избраният върви в стъпките му.

Берянски изследователи на Библията

Малкото събиране на вярващи в Берей е забележително сред Божия народ, за което Св. Павел казва: „А Беряните бяха по-благородни от Солунците, защото приеха Словото без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха писанията да видят дали това е вярно.“ (Деян. 17:11) Те били малък клас, но верността им към Божието Слово ги направила известни като Берянски изследователи на Библията. Ранните Християни не се срещали в скъпи храмове, нито старейшините и дяконите им имали богати одежди за

служба, нито пък службите им се състояли от показни представления. Те просто се събирали като чада на Бога, заченати от единия Свят Дух и вдъхновени от Едната вяра, веднъж дадена на светиите. Те се събирали като братя на Исус, за да могат под негово ръководство и грижа, като единствена Глава на Църквата- както той заявил:“ Един е вашият Господар- Христос, и всички вие братя сте“- да изучават вестта за Исус и Апостолите.

Изследователите на Библията в наше време имат голям напредък в това отношение. Ние имаме удобни и евтини Библии, възможност да ги четем и добра вечерна светлина, каквато прадедите ни никога не са и мислили за възможна.

Изследователите на Библията днес са окуражени също, когато разглеждат, че определено Библията учи, че когато хората започнат да тичат тук и там и като цяло световното знание нарасне, разумните деви -Божият народ- ще разбере известни черти на Божият план, преди скрити умишлено от Бога. Те схващат, че сега се намираме във времето, когато се тича тук и там с всички средства за придвижване и свободните училища, задължителното образование и т.н. донасят предсказаното нарастване на знанието. Тези неща бележат времето, когато мъдрият Божий народ ще разбере Библията. Колко нужна е тази специална светлина, когато толкова много хора отпадат от вярата в Библията, под влияние на ученията на така наречения Висш Критицизъм, който отрича, че Библията е Божествено вдъхновената Божия вест (Даниил 12:1-10) Ние трябва не само да се събудим, но „да вземем всеоръжието Божие“.

Апостолска приемственост

Всички Християни твърдят, че съществували погрешни учения в миналото, които не могат да бъдат поткрепени от по-голямата светлина на нашето време. Всички се радват на духа на по-голямо разбирателство, разпространявано сред Християните от различни деноминации- Католици и Протестанти. Как Християните могли да изпаднат в таква замъглено състояние, че последователите на Исус да учат, че почитат Бог, който измъчва техни съховеци? С голямо единодушие изследователите на Библията изглежда достигнали до заключението, че трудността започнала с учението за Апостолската приемственост- учение, че Епископите на Църквата били Апостоли, вдъхновени в същия смисъл, както Дванадесетте.

Папа Пий X разбира, че народът повече не гледа на Епископите, като на вдъхновени авторитети и наследници на Апостолите на служба. Очевидно самият той несъгласен с това, заповядал Римо-католиците да се инструктират да изучават Библията, като по такъв начин попаднат под влиянието на ученията на дванадесетте вдъхновени Апостола. Всички постепенно виждат, че Дванадесетте Апостоли на Агнето (Св. Павел заел мястото на Юда) са единствените Божествено вдъхновени авторитети на Църквата.

След смъртта на Апостолите, Църквата, която нямала подходящи Библии и образование, гледала твърде безусловно на Епископите и Пасторите си, като без право ги акредитирала с божествено вдъхновение, подобно на Апостолите. След двеста години грешката била отчасти призната и бил направен опит да се поправи, но пак в погрешна посока.

Установило се, че различните епископи учели в голяма степен различни и противоречиви учения. Разбрало се, че тези противоречия не били вдъхновени от Светия Дух. Император Константин (не кръстен) свикал Никейския събор на всички „апостолски епископи“ в Никея през 325г. Дошли около една трета- 384. Заповядано им било да решат въпроса за Вероучението. Те се препирали в продължение на месеци. Тогава самият император решил въпроса и в резултат се появило Никейското Вероучение. Императорският едикт бил, че всички, които не са съгласни с него, ще бъдат заточени.

„Светата Римска Империя“

Постепенно името на Християнството се разпространило сред народите на Европа, без духа на Господаря. Името „Християнин“ станало популярно. По времето на Крал Велики се установила титлата „Света Римска Империя“. Значението на титлата е илюстрирано в една забележителна картина в Капелата във Флоренция, Италия. Тя представлявала императорът и папата, седящи един до друг на един престол и спускащи се от всяко стъпало различни служители на императора. От страната на императора- генерали и т.н., от страната на папата- епископи, духовенство и т.н. Някои твърдят, че това е публично признаване *брака* на представящата се за такава Дева на Христа с Гражданската власт, титолуван в Откровение като „блудство“- Откр. 17:1-5

В основата на съюза било учението, което тогава преобладавало, че Второто идване на Христа като Месия да управлява света, в продължение на хиляда години, се изпълнило. Представените твърдения били, че божественото намерение било да представи Христос на земята чрез Папството и че управлението му трябва да се осъществява чрез земни князе. Това положение на нещата преобладавало векове в Европа. През шестнадесети век се появило Реформаторското движение. Тези дъщери на Църквата на Рим сключили брак със земните власти и сложили така началото на свои собствени „Свети империи“.

Цялата тази теория и системите ѝ получили сериозен удар, когато Наполеон Бонапарт отвел папата като затворник във Франция. Обаянието на свещеното управление било прекратено. През септември 1870 г. Виктор Емануел завладял Рим. Това бил фатален удар.

Изследователите на Библията обикновено са съгласни, че Църквата и Държавата в съюз е противно на духа на Библията. Това е заблуда на тъмните векове. Църквата на Христа не трябва да царува със земните царе, нито да има брак с тях, но да чака за сватбата си до Второто Идване на Изкупителя, за да се съедини с Него в Първото възкресение. Тогава тя ще царува с него вечно. –Откр. 19:7; 20:6

Кръстоносни походи и кръстоносци

Името Християнин станало популярно в Европа. Почти всеки бил признат за Християнин, освен ако го отхвърлял и твърдял, че е юдеин. Обаянието му било нарушено от нещо, което някои биха нарекли фанатично избухване на ревност, което твърдяло, че

Християните трябва да водят война с турци, юдеи и т.н. Кръстоносните походи оставили своя отпечатък в историята.

Под влияние на духа на времето хиляди от най-благородните на своето време пропътували стотици мили по суша и море, за да се бият за Кръста срещу Полумесеца. Считало се за особено оскърбително, че Йерусалим бил под мюсюлмански контрол и хиляди животи и съдби били прахосани в „Кръстоносни походи да освободят светатата гробница от неверни турци“.

От гледна точка на нашето време и по-ясното възприемане на нещата, хората днес оценяват Кръстоносните походи като избухване на глупост, празно усилие, изявено невежество и лицемерие. Но може би и Християните днес имат нещо еднакво глупаво и неразумно. Човешкият ум ще бъде активен по подобен начин. По-лесно е да се признае глупостта на другите, отколкото да се види собствената.

Някой ден ще бъде признато, че Християнството днес е също толкова глупаво в някои отношения, както по времето на кръстоносците. Не наричат ли себе си „големи земни царства“ поделения на християнството (Христовото царство) Не произвеждат ли те големи спласвания, които струват милиони с всеки залп на оръдията? Не обучават ли те огромни армии, екипирайки ги със скъпи средства за война? За каква цел? За това, че имат зъл замисъл срещу т.нар. други християнски народи или защото нямат доверие на другите. Колко глупаво ще изглежда това!

Колко по-добре ще бъде, когато Божието Слово се приеме напълно и когато неговият дух на справедливост и любов ще управляват света! Тогава богатството и енергията, разпиляни в кръстоносни подходи, въоръжения и т.н. ще се използват за общо подобрене на положението на човека. Само Месианското царство може да възстанови човека в Божий образ и направи Божието подножие славно.

Хус, Уиклиф, Тиндал и т.н.

Уроците на миналото не трябва никога да се забравят. Но би трябвало да покрием с широката дреха на милосърдието много от злините му. Ранната Църква изгубила вдъхновената Вест и безотговорно възприела заблудата, че ученията на Епископите били еквивалентни на авторитета на Апостолите. През този широк канал отвратителни заблуди поемали скъпоценни истини. Господният *Стар Римски свят* заявява: „През втори век имало тихи епископи, безстрашни мъченици, които се обръщали към стадата си в горни стаи и които нямали светски ранг. Третият век видял Църквата по-мощна като инситуция. Когато Християнството в четвърти век станало религия на двора, то било използвано да подкрепя самите злини, против които първоначално протестирало. Духовенството, амбициозно и светско, търсело ранг и отличие. То станало лениво, арогантно и независимо. Църквата се съюзила с държавата и религиозните догми се налагали с меч и магистрати.“

За щастие, винаги има напредничави мислители по всички линии. Те, обикновено били считани за глупаци и били преследвани. Тиндаловият превод на Библията бил изгорен публично от висши духовници пред катедралата Св. Павел в Лондон.

По-късно Кранмер, Латимер и Риндли, които някога били свързани с Римо-католическата йерархия, но в следствие с английската йерархия, били публично изгорени, защото си променили вярата. В светлината на днешното време, ние виждаме малка разлика между двете йерархии. Както Католици, така и Протестанти са съгласни в осъждането на жестокостите на миналото, извършени в името на нашия Изкупител, една от чиито титли е „Княз на мира“ и който увещавал: „Блажени са миротворците, защото те ще се нарекат чеда на Бога“ Благодарим на Бога! Очите на разбирането ни виждат в по-ясна светлина, в по-голяма дължина, ширина, височина и дълбочина Божествената любов!

Лутер, Цвингли, Меланхтон

Никой днес не вярва, че Мартин Лутер напреднал толкова повече от другите, че да може да се каже за него, че схванал Истината, цялата Истина и нищо друго, но Истината. Дори лутераните премахват два от тезисите му (Деветдесет и пет тезиса), но искайки да запазят същия брой, разделили два други. Всички обаче са съгласни, че от времето на Лутер цивилизацията направила стъпка напред. Католиците са по-добри католици днес, а също и Протестантите.

Д-р Лутер бил директор на един католически колеж за обучаване на немски младежи за свещеници. Той бил чувал за Библията, но подобно на други, тринадесет века преди него, се доверявал на решенията на различните „Апостолски събори“ на Църквата- различните обявени веруя. Той мислел, че това е библейско.

Но един ден имал шанс да види едно латинско копие на Новия завет. Любопитството му го накарало да го прочете. Той бил изумен от простотата му. Така той писал на Папата, предлагайки свикването на събор, за да се установи дали имало постепенно отстъпление от Библията. Папата не приел предложението с добро. Лутер бил заклеймен като еретик, разпопен и изключен. Това третиране го убедило още повече в разликата между Библейските методи и учения и тези на съвременниците му. Той започнал да пише брошури, които разпространил по цяла Германия сред сравнително малкото хора, които можели тогава да четат на някакъв език. Постепенно, преминавайки през много изпитания, Библията станала много забележителна.

Онези свети, честни Реформатори разбирали само частично Библията. Много от дима на предупрежденията и фанатизма пречели на умствения им взор. Ние все още не сме излезнали от мъглата. Благодарение на Бога обаче, изучаването на Библията се оживява и влияе върху хората от всяка деноминация. Да си припомним, че само малцина от древните мъже можели да четат. Една Библия струвала цяло съкровище. Учено било, че тя е безполезна, поради погрешното доверие в Епископите-апостоли и техните вероучения.

Тетцел, продаващ индулгенции

Около времето, когато Мартин Лутер започнал изучаването на Новия завет и бил изумен от простотата му, когато схванал голямата Библейска Истина за оправданието чрез вяра, той срещнал Тетцел. Ефектът върху Лутер бил още по-силно убеждение, че големите заблуди постепенно са се промъкнали във вярата и в духа на Църквата. Тетцел продавал индулгенции под покровителството на Папата. Приходите щели да се използват за завършване на катедралата Св. Павел в Рим.

Тетцел може би превишил или не пък не превишил правата си, но документът гласи, че той проповядвал не заслугата на Христовата жертва, а властта на Папата и своята собствена като негов агент, казвайки: “Вие имате приятели в Чистилището, страдащи там за различни грехове. Папата има власт да ги освободи. Аз съм негов агент. Онези, които даряват за този фонд и пуснат парите си в тази кутия, трябва да бъдат сигурни, че в момента, в който направят това, приятелите им ще бъдат освободени от страданието в Чистилището.”

Макар и все още католик, а и вярващ в Чистилището, Лутер все пак не могъл да търпи подобно комерсиално предложение, сякаш Божията милост можела да се купува с пари, така че той отрекъл енергично Тетцел.

Доколкото ни е известно, публичната продажба на индулгенции била спряна в повечето цивилизовани страни. Но до скоро в Мексико били разпространени много църковни табли с индулгенции, определящи точно различните грехове и престъпления, като имали определена цена.

Протестанти и някои Католици предполагали, че индулгенциите позволяват да се греша. Обаче Римо-католическата църква твърди, че тя никога не е издавала позволения да се извършва грях, но само опрощава страданията на Чистилището.

Сред Библейските изследователи днес нараства убеждението, че в смъртта няма съзнателност; че моментът на пробуждане в Утринта на Възкресението, ще се свърже с мисълта за смърт. Текстове- доказателства за Чистилището те прилагат за светиите в този живот, а „страданията“ на света- за бъдещия Век и към „времето на скръб“.

Светата (?) инквизиция

Католиците и Протестантите са склонни, в голяма степен, да наричат проявите на Инквизицията несвети. Поглеждайки фактите от милосърдна гледна точка, си спомняме, че те принадлежат към по-малко благосклонно време. Благодарение на Бога, с просветлението, се появил по-точния смисъл на Справедливост и Любов, който Исус внушил: “Любете враговете си, благославяйте тези, които ви кълнат, правете добро на тези, които ви ненавиждат и се молете за тях, които ви правят пакост и ви гонят”- Матей 5:44; Марко 13:13; Лука 6:27

Законът, даден на Израел на пл. Синай изразил просто Справедливост със заповедта си: „Да възлюбиш ближния си както себе си.“ Колко сериозно били пренебрегнати части от Божието Слово през преследванията на Инквизицията! Там не само нямало любов, нито симпатия, но Справедливостта във всеки смисъл на думата, била нарушена. Благодарим на Бога за светлината на по-добрия ден!

Човешкото сърце е разположено към коварство и вършене на зло, ако само се намери извинение. Както Юдеите намерили извинение за разпването на Исус, убиването на Стефан с камъни и т.н., така инквизиторите намерили извинение за преследванията си. Подобно на Савел от Тарс, те твърдели, че вършат Божия служба. Нещата в голяма степен се променили, но преследване още се практикува по различни линии- отлъчване, клеветене, бойкотиране. По този въпрос Библията казва: „Братята ви, които ви мразят, които ви отхвърлят поради моето име, са рекли: „Господ нека прослави себе си, та да видим вашата радост!“ Но те ще се посрамят.“ - Исая 66:5

Духът на тълпата, духът на линчуването е по-малко законна форма на „Светата Инквизиция“. Един служител на Чикагската Методистка Епископална Църква, ядосан на проф. Фарсон е цитиран от Индианополис Нюз и Ню Йорк трибюн: „Ако имах власт, бих одрал този човек, бих осоллил кожата му и бих я окачил на вратата на обора.“ Светският издател на новините казва: „Ако такова яростно избухване е извършено от човек, който проповядва Евангелието на мира, то какво да очакваме от синовете на Велиал.“

Умножават се доказателствата, че духът на линчуване, духът на инквизицията нарастват. Трябва всички да бъдем нащрек.

Калвин и Сервет

В Женева, Швейцария през 1912 г. бил посветен паметник, на който имало следния надпис: „В памет на Михаил Сервет- жертва на религиозна нетърпимост по негово време и изгорен, заради убежденията си в Шапел на 27 септември 1553 г. Издигнат триста и петдесет години по-късно като *изкупление* за този акт и за да отхвърли всяко насилие по въпросите на вярата.“

Така последователите на Джон Калвин демонстрирали на света, че са прогресирали далече зад ученията на водача си в духа на Християнството- духът на Справедливост и Любов. Калвинистите заслужават поздравления за прогреса си в сравнение с всички други Християни- Католици и Протестанти, които също направили добър прогрес през последните четири столетия. Никой сега не би оправдал постъпката на Калвин в осъждането на Сервет на изгаряне на клада.

Други, изгаряни на клада, имали обикновено в краката си натрупано гориво. Пламъците били вдишани с дима и жертвата ставала бързо безчувствена за стрданияето. За Сервет, сатанинската изобретателност измислила горящи снопове на разстояние от него. Той буквално бил опечен жив, в ужасни мъки, в продължение на пет часа- в името на Бога, на Исус, на Справедливостта, Истината, Любовта, Християнството и Цивилизацията.

Изглежда зебележително да разберем, че един човек, толкова лишен от духа на Господаря, че да убие брата си, е бил приет за учител на Божието Слово и духа му. Сега изследователите на Библията разбират, че брат Калвин не бил изобретател на учението за Избора, а само на учението, че *всички неизбрани ще се мъчат вечно*.

Сега ние виждаме, че термините „Избрани“, „Най-избрани“ са библейски термини. И че онези, които потвърждават своето избиране и звание, ще бъдат прославени в Първото Възкресение. Сега виждаме, че Избраните ще се приобщат с Исус в Царството му, което ще благослови неизбраните- „Всички земни племена“- Гал. 3:29

Уесли, линчуван от тълпата

Като съжаляваме за увеличаващия се брой секти в Християнския свят, ние обаче трябва да гледаме на тях със симпатия. Установяването на всяка една от тях, бележило по-нататъшно усилие да се приближат до Бога и истинската светлина. Уесли се върнал към простотата на Ранната Църква с проповядване, събиране на класове, изучаване на Библията и т.н. Естествено, те били ненавиждани от църковниците. През поклонниците бил прекарван добитък, за да пречи на събранията им. Те били нападени от тълпата. Подобно и Баптисти, и Презвитерияни и т.н. имали своите преживявания на преследване, пречейки им да изучават Библията и да почитат Бога според съвестта си.- 2 Тим. 3:12

„Какви хора трябва да бъдем ние ?“ Както вече отбелязахме, жестоките преследвания на миналото и „тесният път“ на всички, които следват само Исус, би трябвало още повече да забравим високомерието и фанатизма. Всички трябва да се отклонят от човешки традиции и всичко, което е противно на Библията.- 2 Петър 3:11

Християните от всички деноминации достигат до това заключение, като изучават Божието Слово, без очилата на веруюта, в Библейски класове или по домовете си.- 2 Тимотей 2:15

Уесли открил друга скъпоценна Библейска истина. Той обявил учението на Калвин за невъзможно да бъде прието, както правят калвинистите сега. Темата на брат Уесли била Свободната благодат и любимият му текст: „Духът и невестата казват: Ела! И всеки, който желае, може да дойде и вземе от водата на живота свободно.“ Неговото сърце било широко и любящо, но реалното дихание на божествената милост не се виждало тогава. Той не схванал, че прекрасният му текст се отнася до благославянето на *неизбраните* през Месианското царуване, че Църквата не ще стане Невеста преди сватбата, при Второто идване на нашия Господ. Скоро след това Духът и Невестата ще поканят цялото човечество да участва във вечния живот.

Сега ние виждаме свързващото звено между Избора и Свободната благодат. Божието избиране на свята класа на Царството е дело на този Век. Избраните в слава ще разпространят Свободната Божия Благодат на всички през следващия век. – Римляни 8:28,29; Откр. 22:17

Модерните ни храмове

Големи храмове и катедрали били издигнати по целия цивилизован свят. Сторителите им, без съмнение, били повече или по-малко вдъхновени от желание да подражават на Соломон и Ирод и техните големи храмове в миналото. От една гледна точка, в това не може да се намери грешка. Ако всички други условия биха били равни, щяло да бъде срамно за Християните да се срещат за Божествено почитание при условия, по-лоши от техните домове. В много случаи обаче, народът, който давал парите за издигане и поддържане на тези здания, били крайно бедни и били примамвани да дадат пари с погрешно представяне на нещата.

По времето на Исус и Апостолите не било считано за „християнско дело“ да се събират пари за духовни нужди. Днес събирането на пари се счита за идеалното „дело за Исус“. Апостолите учели, че действителното дело на Църквата на Христа не е да изгражда скъпи постройки, без оглед на средствата за тях, въвличайки ги в дългове, а да *изграждат себе си* в най-свята вяра. „Божият храм е свят, който храм сте вие“, „ако духът на Христа пребъдва във вас“. Божият народ са живи камъни под божествен надзор, които биват оглаждани и шлифовани за местата им в славния Духовен храм. Вдигането на проклятето и изтриването на сълзите им ще настъпи след това.

Докато посещаваме тези модерни храмове, нека не забравяме, че те не са действителният Храм или Църква. Той е съставен от Божиите светии, които ден след ден търсят да вървят в стъпките на Исус, в служба на истината, „правейки добро на всички хора, когато имат възможност, особено на своите по вяра“. Ако сме склонии да критикуваме прадедите си за изграждането на скъпи катедрали, докато в същото време пренебрегвали Библията, трябва да помним, че идващите поколения, може да направят подобни или по-лоши коментари за нас- за това, че строим скъпи и прескъпи дреднауги, за да вредим на ближните си. С какъв срам ще гледаме назад към собствените си грешки! Самата мисъл за това, ще ни направи смирени.

Отхвърлен и презрян

Христос тук контрастира с богатия, учения, религиозния и нерелигиозния „християнски свят“ на нашето време. Светият дух дава „дух на здравия разум“ (2 Тим. 1:7) Да се жертват настоящи интереси за вечни такива, е мъдро. Чудно ли е тогава, че художниците представят света като лудо богат, лудо отдаден на слава, лудо отдаден на удоволствия?

„Кристчан Хералд“ казва за някаква подобна картина: „Тази алегория- която един критик подходящо нарекъл „една художническа проповед“- е приложима към условията във всяка част на цивилизования свят. Това е картина, която трябва да се изучава и да се обсъжда, за да се разбере напълно важноста на ученията й“.

За същото „Крисчан Комонуелт“ казал: „От всяка страна преминава небрежната тълпа. Важна фигура е един свещеник, гордо чувстващ съвършенството на ритуала, с който той се стреми към по-висш живот. Над рамото на свещеника поглежда едно строго лице на

божество от много различен вид и, с Библия в ръка, се обръща да погледне божествената фигура. Изплашеният поглед на лицето на болничната сестра, на преден план, е много реалистичен. Така погълнат в епруветката си е ученият, който никога не поглежда към Христа, който е от едната му страна. Една от най-изразителните черти е тази на една фалшива хубавица, бързаща от една сцена на удоволствие към друга. В дъното стои един ангел с наведена глава, държащ чашата, която света, който той възлюбил до смърт, още принуждава Христа да пие.“

Преминаващите представят неизбраните, чиято единствена надежда лежи в Царството на Месия. Избраните в тази картина са представени в лицето на страдащия Спасител-членове на тялото на Христа, Църквата. „Който ненавижда вас, ненавижда и мен“. Тези верни членове на тялото на Христа не са ограничени до една деноминация, но съставляват светиите във всяка църква и извън всяка човешка система. Те са класата на „разумните деви“, подготвени от презрението към небесното Царство и голямото му дело по благославяне човечеството –неизбраните.

Даниил в ямата на критиците

Един майстор на изкуството ни е дал картина, която представя добре поведението на Висшите критици към книгата на Даниил и чудесните му пророчества, които по-ясно от всичко друго показват нашето време, сегашните преживявания и онова, което трябва да очакваме. Разбира се, дискредитирайки Даниил и пророците, Псалмите и Стария завет, тези картини наистина дискредитират Исус и Апостолите. Висшите критици от всички големи колежи подкопали вярата в Библията и Божието Слово като по такъв начин подкопали вярата в един персонален Създател за мнозина.

Критиците могат да кажат малко против този, който говорил така, както никой човек не е говорил; но проникателните умове на нашето време схващат, че както Исус и Апостолите цитирали Даниил и Пророците като божествено вдъхновени, дискредитирането на единия означава отхвърляне на другия. Как бихме се уповавали на свидетелството на Исус и Апостолите по други въпроси, ако те са грешили по отношение на пророчества от миналото?

Състоянието на Християнския свят е наистина плачевно; и въпреки че можем да видим как е станало това, изглежда почти невъзможно да се възстанови една вяра, която е била изгубена. Можем да очакваме, че тя може да бъде възстановена само у чистосърдечните. Отклоняването им води началото от невъзможната мисъл, че всички, с изключение на шепата хора, трябва да страдат вечно от огнеупорни дяволи, защото Бог предвидил и уредил нещата така, преди основаването на света. Те отхвърлили Библията поради погрешно гледище, че тя е в основата на всички различни религиозно заблуди.

Това неверие напредва като могъща вълна и влиянието ѝ помита всяка надежда за бъдещ живот. Това подготвя света за анархия. Чудно е, че големите и богатите, които поддържат колегите, в които изучават това, не разбират, че те внасят анархия в света.

Дори сега, Трудът, като слепия гигант Симсон, търси пипнешком стълбовете, чието падане ще доведе до събаряне на сегашните условия.

„Мнозина ще тичат тук и там“

Всеки знае, че стимулирано от книгопечатането, знанието се развило в голяма степен и в различни посоки през последното столетие, повече отколкото през предходните петдесет и девет столетия. Всеки знае, че телеграфът, телефонът, радиото, електрическото осветление, газовото осветление, парната железница, машините, удобствата и т.н. на нашето време са били *неизвестни* преди век.

Но въпреки че ние знаем това, то изглежда непонятно за подрастващото поколение. Тези неща настъпили толкова постепенно, че малцина разбират, че това са предзнаменования на големия хилядогодишен Ден на Месианското Царство, когато проклятието ще бъде напълно премахнато и вместо него, върху човечеството ще се излее изобилно дългообещаното от Бога благословение.

Библията обявява настъпването на слава на земята, когато Бог ще направи подножието си славно, когато цялата земя ще бъде Божия рай. Големите ни учени, които не обръщат внимание на Библията свидетелстват, че сегашните постижения са нищо пред това, което предстои.

Бог описва нашето време в пророчеството на Даниил, казвайки: “ В Последното време (на този век) мнозина ще тичат тук и там, знанието ще се умножи; разумните ще разберат... и ще е време на скръб, каквато не е бивала откакто народ съществува.“ –Даниил 12:1-10; Матей 24:21

Не сме ли сред това тичане тук и там, което пророчеството предсказало? Затова ние трябва да живеем днес в периода на Последното време, времето, в което този Век постепенно ще приключи, а новият Век постепенно ще се зазори с по-големи благословения. Първият локомотив бил построен само преди деветдесет години (спрямо 1914 г.) Сега във всяка страна множества тичат тук и там, а дядовците им не са пътували по-далече от петдесет мили от мястото си на раждане. Сигурно никакви други пророчества не могли да се изпълнят по-точно от това.

Кой, освен Бог би могъл да знае и предскаже тези забележителни подробности на нашето време? Исус цитирал част от това пророчество.

„Знанието ще се умножава“

Даниил не само обявил, че нашето време ще отбележи тичане тук и там, но дал също и друга индикация: “Знанието ще се умножава“. Сигурно имаме също и това изпълнение. Вместо да се оре с разкривена тояга, сега имаме съвременни парни плугове, които изпълняват сто пъти по-добре работата. Контраст между писането на камък и пергамент,

трудоемко и скъпо, и съвременното печатане. Сравнете началото на печатането с днешното!

Никаква печатна установка на света не илюстрира по-добре съвършенството на това изкуство на нашето време, отколкото Правителствената печатница на САЩ във Вашингтон. Някоя библиотека не илюстрира по-добре знанието от Конгресната Библиотека. Днес знанието не е ограничено само за големи, богати или малцина, а е общодостъпно. Училищата на цивилизования свят са пълни, така също и знанието нараства.

Колко чудесно е това, че Бог предсказал всички тези неща чрез Данииловото пророчество, преди двадесет и пет столетия, казвайки: „Мнозина ще тичат тук и там и знанието ще се умножи!“ Ето, ние го имаме! Очевидно, ние се намираме в Последното време и ще бъде добре, ако се радваме на приближаващия Нов век! Никога повече не ще поддържаме, че светът буквално ще свърши с изгаряне, което ще доведе земята до изпепелено състояние. Ние сме готови да повярваме на Божието Слово, че Той създаде земята не напрано, но я създаде да се населява - да бъде тайски дом на човечеството, възстановено под Месианското Царство. - Исаия 45:18

Година след година виждаме земята, готова за пълно населяване. Неотдавнашни земетресения закрили някои и открили други канали на Японското течение, повлиявайки забележително на климата в Аляска и Арктическата зона. Постепенно ледниците, под формата на айсберги, се отделят, плавайки се разтопяват в Екваториалните води. Постепенно земята се подготвя да разцъфне като роза. Постепенно проклятието ще се премахне и ще го замести божие благословение. - Исаия 35:1

„Време на скръб“

Данииловото пророчество има едно предсказание, което още не се е изпълнило. „Ще настане скръб голяма, каквато не е бивала, откакто е имало народ.“ Исус потвърдил това пророчество и добавил думите: „Нито ще има още веднъж“. Ако ще настъпи време на голяма скръб, утешително е да знаем, че то ще е последно от този вид. Това очевидно ще бъде така, защото уроците му ще бъдат толкова сурови, че не ще бъде нужно да се повторят. Освен това, според Библията, върху пепелта на това време на скръб ще бъде установено Месианското Царство в пълна власт и слава, за да осъществи великото си дело по благославяне на човека и издигането му от греха и смъртта. Ще царува Христос! Сатаната ще бъде вързан! - Откровение 20:1-4

Пророчеството заявява, че докато хората тичат тук и там и знанието нараства, мъдрите от Божия народ ще разберат Божествения план, както никога преди. „Тайната ще завърши“. Печатите ще бъдат счупени. Зората ще се появи. Притчата за Исус и Девиците е приложима за края на този Век. Тя заявява, че сред Божия народ (всички Девици) ще има някои „глупави“. Само „мъдрите“ ще „приготвят лампите си“, ще изследват Библията и ще „разберат“ - Матей 25:1-12

Не е нужно да навлизаме в подробности за идващата скръб. Всеки я вижда. Това ще бъде битка между гиганти- на едната страна финансови гиганти, тръстове и т.н., а на друга страна- гигантски работнически организации. Двете страни се приготвят и се очаква да се бият до край. И двете страни очакват да победят, но ще бъдат разочаровани, защото и двете ще загубят. Библията предсказва, че резултатът ще бъде най-ужасен- анархия- „време на скръб, каквато не е бивала никога“. Ние можем, макар и несъвършено да предположим подробностите на скръбта, но от Писанията се подразбира, че тя ще включва социални, финансови, политически и религиозни институции Анархията на Френската революция и анархията, която помела юдейският народ през 70 г. Сл. Хр. са Библейски илюстрации на това, което може да се очаква скоро. Библията съветва Кротост и Справедливост като защита- Софония 2:3

Католици, милитанти, триумфанти

Католик означава главен, включващ се. Тази църква не може да се приложи към никоя друга, освен „Църквата на Първородните, записани на небето (Евреи 12:23). Последното разбиране на Изследователите на Библията е, че името Баптист, Методист, Презвитерянин, Лютеранин не са *католици*, но имена на разделения. Подобно термините Църква на Англия, Църква на Германия, Църква на Гърция са отделни имена и не е правилно да се наричат *католически*.

Терминът Църква Милитант означава Църква във Война. Било погрешно разбрано Църквата да воюва с плътски оръжия или против народ, или против еретици сред народа. Тя нямала такова поръчение за водене на война. Нейно евентуално поръчение е :“ Да върже царете им с вериги и благородните им с железни окови и да осъществи писания съд. Тази почит имат всички негови светии.“ Нейно поръчение евентуално ще бъде, когато прославена седне с Христа на неговия трон и упражни власт над народите, като ги разбие на парчета като грънчарски съд. (Откровение 2 :27) Но всичко това ще бъде след Първото възкресение в небесното ѝ наследство на Слава, Почест и Безсмъртие.

Воюването на Църквата в днешно време е да „воюва добрата битка на вярата“. Това е индивидуално воюване, в което посветените членове на Църквата трябва да застанат на тяхна почва и водят битката си с помощта на Капитана на тяхното спасение и подкрепата на Словото му. Братята могат в голяма степен да си помагат едни други в най-святата вяра. Онези, които са верни до смърт, ще получат венеца на живота и ще участват с Изкупителя си в Царството.

Триумфиращата Църква ще бъде невидима за хората, защото ще бъде променена през Първото Възкресение и свършена на духовно равнище. Както заявява Св. Павел :“Всички трябва да се променим, защото плът и кръв не могат да наследят Царството Божие.“ То ще действа чрез земни представители, достойните от древността- Авраам, Исаак, Яков и всички Пророци.

Нови небеса и Нова Земя

Много от скъпоценните учения на Библията са предадени на символичен език. Разбира се, целият ѝ език е картинен. Така „Небесата“ са по-висшите или църковни и духовни власти, свързани със сегашния ред на нещата, докато „Земята“ са по-нисшия или *социален* ред на нещата. В Библейска употреба, *планините* на „Земята“ представляват големите правителствени крепости, докато *морето* представлява неспокойната класа, която скрито или открито, желае да погълне обществото. И така Библията ни казва, че „Небесата“ и „Земята“ или духовните и социалните условия, които били преди Потопа изчезнали там и един нов ред на нещата, социален и църковен изникнал, който още упорства. Настоящият ред, църковен и социален, е наречен „света“ или диспенсацията, която е сега. Той е също така наречен „Настоящият Зъл Свят“, защото злото преобладава. Писанията обещават, че ще има *нови* „Небеса“ и *нова* „Земя“ (църковна и социална) и сме уверени, че в тях ще обитава правда. – Исая 65:17; 2 Петър 3:13

Св. Петър описва отминаващите сегашни църковни Небеса и социална Земя в един голям огън, някога погрешно разбран, че се отнася до едно буквално изгаряне на земята. Божественото уверение е противно на това, че „Земята пребъдва вечно“, че Бог „не създаде земята напразно, а за да се населява“. Очевидно огънят в този текст е същият символ, който често се употребява в Библията Той представлява скръбта, унищожението, което ще превърне напълно сегашния църковен и социален ред в анархия- Даниил 12:1; Матей 24:21

Новите бъдещи духовни Небеса ще бъдат Христос и Църквата в небесна слава и власт. Като обещано Божие Царство, то ще управлява земята, благославяйки и издигайки незбираните от всеки народ, род и език. Новата земя ще бъде новият социален ред, който ще се появи по онова време, под управлението и ръководството на Новите Небеса- Месианското Царство. –Матей 6:10

Земята възстановена, усъвършенствана и завършена

Следвайки мисълта, с която започнахме, разбрахме че Седмият Създателски Ден или Епоха, ще бъде период от седем хиляди години. Под славното царуване на Месия, последното хилядогодишно възстановително дело ще доведе земята до първоначалното състояние, замислено от Бога! То ще завърши сътворението на земята и човечеството, като раса на богоподобни управители на земни дела. На човека, който опитал както доброто, така и злото и избрал доброто, ще се гарантира вечен живот. Непокорните, обичащите злото, ще бъдат унищожени във Втората Смърт. - 2 Петър 2:12, 2 Сол. 1:9

Не е по възможностите на човешкия език или перо да обрисова славното съвършенство на земното райско състояние. Най-славните качества на ума и сърцето, известни между хората, трябва по необходимост да бъдат несъвършени в сравнение със съвършенството на Божия образ, но който ще бъде възстановен у всички желаещи и покорни. Нежелаещите и непокорните ще бъдат унищожени.

Вече виждаме началото на благословенията на Възстановяването, обещано в пророчеството. Все пак ние сме само в началото на хилядата години, в които под ръководството на Месия, Божията мъдрост и Сила, без съмнение, ще извърши чудесни промени по естествен път. Освежително е за всяко сърце и за Християнската вяра да се знае, че както заявил Пророка: „Пустинята ще се възрадва и процъфти като роза, а в пустинята ще бликнат извори“, затова тези неща ще започнат да се случват. В далечните западни части на САЩ и в Месопотамия, земята на Авраам човешката изобретателност, инженерните постижения и т.н. извършват чудеса. Божествената мъдрост е зад тях, точно както Божествената Сила сега благославя всички земни дела и прави света чудесно богат.

Ако човешкото умение може да произведе такива чудесни плодове и цветя, които сега виждаме навсякъде, какво бихме очаквали при една свършена земя, когато „проклятието“ ще бъде напълно премахнато от славния Изкупител? Сигурно това ще бъде „желаното на всички народи“ - Агей 2:7

Алелуя на идващите векове

Със завършване на хилядата години Месианско Царство, великият Посредник ще предаде Царството на Отца (1 Кор. 15:24) Отец не ще приеме човешкото семейство за вечен живот, без преди това да не ги изпита по линията на стриктно подчинение на волята му. Сатана ще бъде пуснат за малко време, за да демонстрира кои са абсолютно лоялни по сърце, а не само покорни по сметка. Онези, които пропаднат тогава, ще бъдат унищожени със Сатана във Втората Смърт. (Откр. 20:7-9) Така земята ще бъде абсолютно очистена. Тогава всяко създание на небето и на земята ще възкликне: „На този, който седи на престола и на Агнето да бъде благословение и почит, слава и господство во веки веков!“ (Откр. 5:13) Тогава не ще има повече болести и смърт. Предишните неща- грях и смърт- ще отминат.- Откр. 21:4

Нито славата на Христа и Църквата ще се прекратят с възстановяването на човечеството. Писанията ни казват не само, че всяко коляно ще се поклони на Христа, както на небето, така и на земята, но че „в идващите векове Бог ще покаже изключителното богатство и любяща милост към нас (Църквата) в Христос Исус.“

Както Бог направил земята не за пусто, а за да се населява, същият принцип, без съмнение се прилага и към другите планети на слънчевата ни система и за хилядата милиони други светове, за които ни казва Астрономията. Всички те ще бъдат населени, а наученото от преживения грях на нашата земя ще им бъде за поука. По Божествен декрет, Логоса ще бъде почетен сътрудник, чрез който цялото създателско дело ще бъде осъществено в бъдеще, както в миналото; а Църквата му ще бъде с него в славата му оттам и насетне. Наистина нашият велик Бог е достоен за поклонение, покорство и любов. Само глупавите могат да кажат в сърцата си: „Няма Бог.“ „Кой няма да се убои от тебе, Господи...защото се явиха твоите праведни съдби!“ - Откр. 15:4

